

NEW YORK TIMES BESTSELLER #1

LEIGH BARDUGO

OD AUTORKY SVĚTOVÉHO BESTSELLERU GRIŠA

ŠEST VRAN

ŠEST NEBEZPEČNÝCH PSANCŮ
JEDEN NESPLNITELNÝ ÚKOL

Šest vran

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Leigh Bardugo
Šest vran – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ŠEST
VRAN

OSTROV DIVŮ

LEFLIN

JELKA STEZKA SMRTI

VILKI

ISENVEE

KENST HJERTE

ELLING

OVERÜT

AVFALLE

ELBJEN

NOVÁ ZEMĚ

WEDDLE

FJERDA

DJERHOLM

PERMAFROST

PRAVÉ MOŘE

REB HARBOR

BEZMORÍ

PETRAZOJ

SIBEJA

RAVKA

EAMES HARBOR

OS KERVO

KRIBIRSK

OS ALTA

SHRIFTPORT

EAMES CHIN

KERAMZIN

TSEMNA

DVA STOLBA

SIKURZOJ

COFTON

KETTERDAM

KOBA

BELENDT

BHEZJU

ŠU HAN

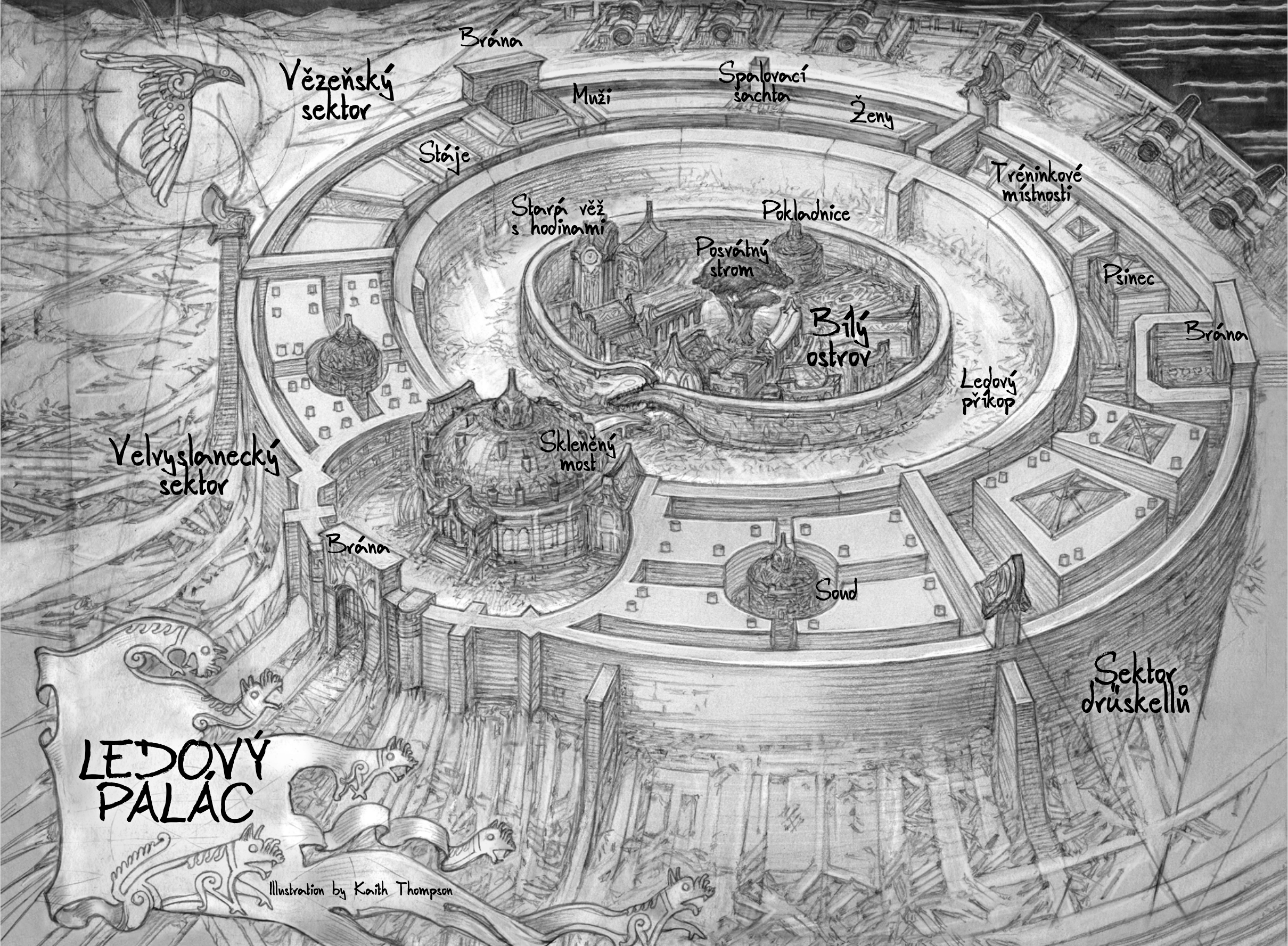
KERCH

PEVNINSKÝ MOST

AHM RAT JEN

JIŽNÍ KOLONIE

Map illustration by Keith Thompson

Věžeňský sektor

Brána

Muži

Spalovací sachta

Ženy

Stáje

Třéninkové místnosti

Stará věž s hodinami

Pokladnice

Posvátný strom

Psinec

Bílý ostrov

Brána

Ledový příkop

Velvyslanský sektor

Skleněný most

Brána

Soud

Sektor drůskellů

LEDOVÝ PALÁC

Illustration by Keith Thompson

LEIGH BARDUGO

ŠEST
VRAN

FRAGMENT

Pro Kayte –

tajnou zbraň, nečekanou přítelkyni.

GRIŠOVÉ

VOJÁCI DRUHÉ ARMÁDY
MAGISTŘI MALÉ VĚDY

KORPORÁLČICI
(ŘÁD ŽIVÝCH A MRTVÝCH)

Smrtiči

Hojiči

ĚTERÁLČICI
(ŘÁD PŘIVOLAVAČŮ)

Větrostrůjci

Ohňostrůjci

Vlnostrůjci

MATERIÁLČICI
(ŘÁD VÝROBCŮ)

Řemeslníci

Alchymici

ČÁST PRVNÍ

STÍNOVÁ HRA

Joosta trápily dvě věci: vousy a měsíc.

Už měl být dávno na pochůzce kolem Hoedovy rezidence, místo toho dobrých dvanáct minut bezradně přešlapoval na zahradě u jihovýchodní zdi a lámal si hlavu tím, co chytrého a romantického by Anje řekl.

Kdyby její oči byly pomněnkově modré nebo smaragdově zelené. Jenže ona je má hnědé – nádherné, hluboké... Hnědé jako rozpuštěná čokoláda? Hnědé jako zaječí srst?

„Řekni jí, že má plet jasnou jako luna,“ radil mu Pieter, „tohle holky milují.“

Skvělé řešení, až na to že počasí v Ketterdamu s ním naprosto odmítá spolupracovat. Za celý den od přístavu jedinkrát nezafoukalo a město, se všemi jeho kanály a spleť křivolakých uliček, zahalila šedivá mléčná mlha do sychravého pošmoura. I tady na Geldstraat, kde sídlí nejhonosnější rezidence, visí těžký vzduch prosycený pachem ryb a zatuchlé vody jako neprodyšný poklop. Noční obloha je ušmudlaná od kouře z rafinérií na ostrovech za městem a úplněk na nebi připomíná spíš žlutý puchýř než zářivý drahokam.

Možná by mohl Anje říct, že se hezky směje. Až na to, že ji ještě neslyšel se smát. Vtipkování mu nikdy moc nešlo.

Joost si prohlédl svůj odraz ve skleněné výplni dvoukřídých dveří vedoucích z domu do postranní zahrady. Matka měla pravdu. I v té nové uniformě vypadá pořád jako dítě. Jemně si prstem přejel horní ret. Kdyby mu tak už narostly vousy. Na dotek jsou rozhodně hustší než včera.

Byl strážníkem městské hlídky teprve šest neděl a nebylo to zdaleka tak vzrušující, jak doufal. Myslel si, že bude honit zloděje v Barrelu nebo v přístavu kontrolovat zásilky přicházející do loděnice. Jenže co na radnici zavraždili toho vyslance, je Obchodní rada posedlá svojí bezpečností. Takže kde nakonec trčí? Chodí kolem dokola v domě jednoho z těch zazobaných obchodníků. Jistě, není to jen obyčejný obchodník. Radní Hoede zastává ve vládě Ketterdamu jedno z nejdůležitějších míst, o jakém muž může jen snít. Tedy takový muž, který touží po kariéře.

Joost si upravil uniformu a zkontroloval pistoli; pak rukou poplácal pendrek připevněný za pasem. Třeba v něm Hoede nalezne zalíbení. *Nic mu neunikne a s pendrekem je pohotový*, pomyslí si Hoede. *Takový chlapík si zaslouží povýšení.*

„Seržant Joost Van Poel,“ vyslovil polohlasem, přitom si vychutnával zvuk každého slova. „*Kapitán Joost Van Poel.*“

„Přestaň na sebe zírat.“

Joost se otočil jako na obrtlíku; do tváří se mu nahrnula krev, protože do zahrady přikráčeli Henk s Rutgerem. Oba byli starší, vyšší a v ramenou o dost širší než Joost. Nadto patřili k domácí ochraně, tedy mezi soukromé služebnictvo radního Hoeda. Což znamenalo, že kromě toho, že se mohli pyšnit krásnou zelenou livřejí a prvotřídními puškami z Nové Země, také nevynechali jedinou příležitost dát Joostovi najevo, že je na rozdíl od nich jen obyčejný pochůzkář z městské hlídky.

„Tím, že si to chmýří budeš načechrávat, ti nezhoustne,“ zařehotal se Rutger.

Joost sebral zbytek své důstojnosti. „Musím dokončit obhlídku.“

Rutger dloubl loktem do Henka. „Tím myslí, že musí strčit hlavu ke grišům do dílny, aby se podíval na tu svou holku.“

„*Ach, Anjo, nemohla bys použít nějaké své kouzlo, tak jak to jen vy, grišové, umíte, a vyčarovat mi knír?*“ pitvořil se posměšně Henk.

Joost se otočil na podpatku a s planoucími tvářemi odkráčel podél východní strany domu pryč. Tropí si z něj bláznů od prvního dne, co sem přišel. Kdyby nebylo Anji, už by nejspíš dávno požádal kapitána o přeložení. I když při svých pochůzkách prohodí s Anjou sotva pár slov, je to ta nekrásnější chvíle celého večera.

Krom toho musel chtě nechtě přiznat, že se mu Hoedeův dům líbí; párkrát se mu podařilo nakouknout oknem dovnitř. Byla to jistě jedna z nejluxusnějších rezidencí na Geldstraat – podlahy byly vykládané leštěnými čtvercovými kameny v bílé a černé a od stěn obložených lesklým tmavým dřevem se odrážela oslnivá

záře lustrů z foukaného skla, jež visely pod vykládaným deskovým stropem jako medúzy. Joosta bavilo představovat si, že mu celý ten nádherný dům patří, že je bohatý obchodník a právě se prochází po své krásné zahradě.

Než zahrnul za roh, zhluboka se nadechl. Anjo, máš oči hnědé jako... *kůra stromů*? Asi bude lepší, když tomu nechá volný průběh.

Prekvapilo ho, že prosklené dveře ke grišům do dílny jsou otevřené dokořán. Takle obyčejná místnost svědčila o Hoedeově bohatství víc než ručně malované modré kachličky v kuchyni nebo parapety plné tulipánů v květináčích. Mít v domácnosti grišu rozhodně nebylo levné a Hoede měl hned tři.

Jenže Juri dnes u dlouhého pracovního stolu neseseděl a ani Anju nikde neviděl. Byl tam jen Retvenko, ve svém tmavomodrém plášti se rozvaloval v křesle, oči zavřené, na prsou položenou rozečtenou knihu.

Joost chvíli přešlapoval u dveří, nakonec si odkašlal. „Ty dveře by měly být zavřené a na noc by se měly zamykat.“

„Je tu jak v peci,“ zamumlal ospale Retvenko, aniž otevřel oči. Mluvil s nápadně měkkým přízvukem jako všichni z Ravky. „Vyříd' Hoedeovi, že až se přestanu potit, tak ty dveře klidně zavřu.“

Retvenko byl větrostrůjce. Byl o dost starší než ti druzí dva grišové, vlasy měl už na skráních prokvetlé stříbrem. Povídalo se, že v Ravce za občanské války bojoval na poražené straně a když bylo po všem, uprchl do Kerchu.

„Velmi rád předložím tvoji stížnost radnímu Hoedeovi,“ zalhal Joost. V domě bylo neustále přetopeno, jako by Hoede spaloval uhlí z povinnosti, Joost ovšem nehodlal být tím, kdo se mu o tom zmíní. „Do té doby –“

„Neseš zprávy o Jurim?“ skočil mu do řeči Retvenko a konečně ztěžka zvedl povislá víčka.

Joost očima nervózně pohlédl na misku fialových hroznů a štůsek purpurového hedvábí na pracovním stole. Juri měl za úkol přenést barvivo z hroznové šťávy do závěsů paní Hoedové, před pár dny se však roznemohl a od té doby ho Joost neviděl. Na látce se pozvolna usazoval prach a hrozny začínaly plesnivět.

„Nic jsem o něm neslyšel.“

„Samozřejmě, že jsi nic neslyšel. Nemáš čas, protože se musíš naparovat v téhle přiblblé fialové uniformě.“

Co je špatného na jeho uniformě? A co tu vůbec Retvenko dělá? Je to Hoedeův osobní větrostrůjce, má cestovat na lodích se vzácnými obchodními zásilkami a zajišťovat příznivý vítr, aby se náklad rychle a bezpečně dostal do přístavu. Kéž by byl radši na moři.

„Myslím, že Juri je asi v karanténě.“

„To jsi mi toho řekl,“ ušklíbl se Retvenko. „A můžeš klidně přestat natahovat ten svůj krk, vypadáš jak kejhová husa,“ přisadil si. „Anja je pryč.“

Joost cítil, jak se mu znovu žene krev do tváří. „Kde je?“ zeptal se, přitom se snažil, aby to vyznělo co možná nejpřísněji. „Má být po setmění doma.“

„Před hodinou ji Hoede odvedl. Stejně jako tu noc, co si přišel pro Juriho.“

„Jak to myslíš, že přišel pro Juriho? Juri přece onemocněl.“

„Hoede přišel, odvedl Juriho a ten pak zničehonic onemocněl. Po dvou dnech zmizel nadobro. Teď Anja.“

Nadobro?

„Možná se přihodilo něco nečekaného. Možná bylo potřeba někoho uzdravit –“

„Nejdřív Juri, teď Anja. Pak jsem na řadě já a nikdo kromě nešťastného strážníka Joosta si toho nevšimne. Teď vypadni.“

„Jestli radní Hoede –“

Retvenko zdvihl paži a proud vzduchu strhl Joosta dozadu. Ten se zapotácel a musel se chytit rámu dveří, aby úplně neztratil rovnováhu.

„Řekl jsem *teď*.“ Retvenko opsal rukou ve vzduchu kružnici a dveře se s prasknutím přibouchly. Joost se pustil právě včas, aby mu nerozdrtily prsty, a svalil se na zem do zahrady.

Štřelhubitě – tedy nakolik byl v té chvíli schopen – vyskočil na nohy a začal si čistit uniformu umazanou od bláta; hanba ho fackovala. Skleněná výplň v jednom křídle dveří tou ranou praskla. Oknem viděl, jak se větrostrůjce uvnitř šklebí.

„To je v rozporu s tvou smlouvou a půjde to na tvůj účet,“ ukazoval Joost na rozbité sklo. Zlobil se sám na sebe, že jeho hlas zní tak uboze a malicherně.

Retvenko mávl rukou a dveře se zatřásly v pantech. Joost proti své vůli ustoupil o krok dozadu.

„Běž si po svém, ty čmuchale,“ zahulákal Retvenko.

„To šlo dobře,“ zachechtal se Rutger, který se opodál opíral o zahradní zeď.

Jak dlouho už tam stojí? „Nemáš nic lepšího na práci než za mnou pořád slídit?“ odsekl Joost.

„Všichni z ochranky se mají hlásit na hausbótu. Dokonce i ty. Nebo jsi příliš zaneprázdněný udržováním přátelských vztahů se služebnictvem?“

„Jen jsem ho žádal, aby zavřel ty dveře.“

Rutger nevěřičně zakroutil hlavou. „Ty ho nemáš co žádat. Ty mu máš dávat rozkazy. Je to sluha. Žádný čestný host.“

Joost ho doběhl, žaludek stále sevřený studem. Nejhorší na tom všem bylo, že

měl Rutger pravdu. Retvenko nemá právo takhle s ním mluvit. Jenže co měl Joost dělat? I kdyby nakrásně sebral odvalu pustit se do křížku s větrostrůjcem, bylo by to jako zápasit s Hoedeovým nejvzácnějším skvostem. Grišové nejsou jen sluho-
vé, jsou především vzácný majetek.

A vůbec, co myslel Retvenko tím, že Juriho s Anjou odvedli pryč? Byl tam snad místo Anji? Drželi griši doma pod zámek z dobrého důvodu. Vyjít si bez doprovodu na ulici je pro griši nebezpečné; kdykoliv je může unést překupník s otroky a nikdo už je neuvidí. *Možná s někým chodí*, přepadla Joosta zoufalá myšlenka.

Ostré světlo a ruch na hausbótu učinily přítrž jeho přemítání. Na druhé straně kanálu se vznešeně tyčily domy bohatých obchodníků, vysoké, štíhlé, s úhlednými štíty, jejichž silueta se černala na setmělé obloze; před každým z domů se rozprostírala zahrada, jež se táhla až ke kanálu s kotvícími hausbóty osvětlenými matnou září luceren.

Před několika týdny Joostovi řekli, že se Hoedeův hausbót rekonstruuje, takže ho má ze svých obchůzek vynechat. Když teď vešli dovnitř, nebylo však po malování nikde ani stopy, žádné lešení, žádné barvy. Čluny i vesla stály na svém místě opřené o zeď. Všichni z domácí ostrahy už tu byli, na sobě zelenavé livreje barvy moře, Joost si všiml i dvou strážníků ve fialových uniformách patřících k městské hlídce. Většinu už tak omezeného prostoru však zabírala obrovská krychle – jakási cela, jejíž stěny byly vyrobeny z materiálu podobného tvrzené oceli a připevněny k sobě masivními nýty, do jedné ze stěn bylo vsazeno široké okno. Sklo v okně bylo zvlněné, za ním uvnitř seděla za stolem dívka. Joost viděl, jak k sobě pevně tiskne hedvábný červený plášť a za ní stojí v pozoru strážník městské hlídky.

Anja, hrklo v něm. Hnědé oči měla strachy vykulené, tvář sinalou. Naproti ní seděl klučina, ještě o poznání vyděšenější než ona. Na hlavě měl rozčuchané vrabčí hnízdo, jako by ho právě vytáhli z postele, a nervózně pohupoval nožkami, kterými nedosáhl na zem.

„K čemu je tu tolik stráží?“ podívoval se Joost. V hausbótu se jich tísnilo aspoň deset. S nimi tu byl i radní Hoede s nějakým dalším obchodníkem, kterého Joost neznal. Oba byli v černých oblecích, jaké nosívají zámožní kupci. Jakmile si Joost všiml, že jsou zabrání do hovoru s kapitánem městské hlídky, postavil se pěkně zpříma. Nezbyvalo mu než doufat, že si v zahradě z uniformy oprášil všechno bláto. „Co má všechno tohle znamenat?“

Rutger pokrčil rameny. „Co je mi po tom? Aspoň je nějaké povyražení.“

Joost se znovu koukl přes sklo. Anja na něj strnule zírala. Ten den, co přišel k Hoedeovi, mu zahojila jizvu na tváři. Nic to nebylo, schytl to při výcviku a na

památku mu zbyl zažloutlý šrám, jenže Hoede si toho všiml a nejspíš nechtěl, aby členové jeho domácí ochranky vypadali jako banditi. Poslal Joosta ke grišům do dílny a Anja si ho posadila do čtverce teplého světla jasných slunečních paprsků doznívající zimy. Chladnými prsty mu přejela po kůži, nejdřív to nesnesitelně svědilo, ale za pár vteřin byla jizva pryč.

Když jí poděkoval, jen se na něj usmála, a on rázem ztratil hlavu. Věděl, že je to beznadějně. I kdyby se jí nakrásně líbil, nikdy by nedokázal sehnat tolik peněz, aby ji mohl od Hoedeho odkoupit, takže by si ji směl vzít jen s Hoedeho souhlasem. To mu však nedokázalo zabránit v tom, aby se za ní každý den zastavil a sem tam jí přinesl malý dárek. Největší radost měla z mapy Kerchu, takového dětinského obrázku, na kterém byl nakreslený jejich ostrov obklopený Pravým mořem, v němž plavou mořské panny a plují plachetnice poháněné větrem, jenž je na obrázku vypořádán jako silný muž s nadutými tvářemi. Byl to laciný suvenýr, takový, co si kupují turisté na Východním nábřeží, ale nesmírně ji potěšil.

Teď kvůli ní riskoval: zdvihl ruku, aby ji pozdravil. Anja nehnula brvou.

„Ona tě přece nevidí, pitomče,“ usklíbl se opovržlivě Rutger. „Z druhé strany je zrcadlo.“

Joost zrudl jako rak. „Jak to mám vědět?“

„Aspoň jednou otevři oči a pořádně se kolem sebe rozhlédni.“

Nejdřív Juri, potom Anja. „K čemu potřebují hojičku? Ten kluk je poraněný?“

„Mně se zdá úplně v pořádku.“

Zdálo se, že kapitán s Hoedem došli k jakési dohodě.

Joost přes sklo pozoroval, jak Hoede vešel do cely a poplácal chlapce povzbudivě po ramenou. Někde v cele musely být otvory, protože Joost slyšel, když Hoede promluvil: „Buď statečný chlap a vyděláš si pár *kruge*.“ Pak se obrátil k Anje a rukou posetou jaternými skvrnami ji chytl za bradu. Ztuhla a Joostovi se sevřel žaludek. Hoede zatrásl Anje hlavou. „Dělej, co ti říkáme, a brzy to budeš mít za sebou, *ja?*“

Křečovitě se usmála. „Jistě, *onkl*.“

Hoede něco zašeptal strážníkovi, který stál za Anjou, načež vyšel ven. Dveře se s hlasitým plechovým zaduněním zabouchly a Hoede zasunul zpátky těžkou petlici.

Pak se i s tím druhým kupcem postavil přímo před Joosta s Rutgerem.

Kupec, jehož Joost neznal, se Hoedeho zeptal: „Jsi si jistý, že je to rozumný nápad? Ta dívka je korporálčice. Potom, co se stalo s tvým materiálčikem –“

„Kdyby to byl Retvenko, dělal bych si starosti. Ale Anja má milou povahu. Je to hojička. Není bojovná.“

„A snížil jsi tu dávku?“

„Ano, ale mohu se spolehnout, že mě rada odškodní, pokud to dopadne stejně jako s tím materiáličkem? Nemůžete po mě chtít, abych nesl takové náklady.“

Jakmile kupec přikývl, Hoede dal kapitánovi znamení. „Začněte.“

Jestli to dopadne stejně jako s tím materiáličkem. Retvenko tvrdil, že Juri zmizel. Tohle tím myslel?

„Seržante,“ řekl kapitán, „jste připraveni?“

Strážník uvnitř cely odpověděl: „Ano, pane.“ Vytáhl nůž.

Joost ztěžka polkl.

„Nejprve zkoušku,“ nařídil kapitán.

Strážník se předklonil a poručil chlapci, aby si vyhrnul rukáv. Chlapec poslechl a nastavil ruku, palec druhé ruky si strčil do pusy. *Na to už je velký*, blesklo Joostovi hlavou. Musí se strašně bát. Joost spal se svým medvídkem skoro do čtrnácti let, za což se mu jeho starší bratři nemilosrdně vysmívali.

„Jenom to trochu štípne,“ uklidňoval chlapce strážník.

Chlapec přikývl, aniž by vyndal palec z pusy, oči vyjevené.

„To opravdu není nutné –“ promluvila Anja.

„Ticho, prosím,“ napomenul ji Hoede.

Strážník chlapce poplácal a pak mu na předloktí provedl čistý řez. Chlapec se okamžitě rozplakal.

Anja chtěla vstát ze židle, ale strážník jí zprudka položil ruku na rameno.

„To je v pořádku, seržante,“ řekl Hoede. „Nechte ji, ať mu to vyléčí.“

„Anja se naklonila dopředu a vzala chlapce jemně za ruku. „Šššš,“ mluvila k němu něžně. „Ukaž, já ti pomůžu.“

„Bude to bolet?“ škytal chlapec.

Usmála se. „Ani trošku. Jenom to zasnědí. Vydržíš se chvíličku nehýbat?“

Joost se bezděčně naklonil blíž. Ještě nikdy neviděl, jak Anja někoho léčí.

Vyndala z rukávu kapesník a setřela krev kolem rány. Pak zlehka přejela prsty po říznutí. Joost udiveně sledoval, jak se kůže pomalu zaceluje a srůstá k sobě.

Za pár minut už se chlapec culil a ukazoval ruku. Kůže byla trochu zarudlá, ale jinak hladká a neporušená. „To bylo kouzlo?“

Anja ho cvrnkla do nosu. „Tak trochu. Úplně stejně čaruje tvé tělo, když mu dáš dost času a pár obvazů.“

Chlapec vypadal trochu zklamaně.

„Dobře, dobře,“ spěchal Hoede netrpělivě. „Teď *parem*.“

Joost se zamračil. Nikdy předtím to slovo neslyšel.

Kapitán dal znamení seržantovi. „Druhé kolo.“

„Natáhni ruku,“ obrátil se seržant znovu k chlapci.

Ten zavrtěl hlavou. „Nelíbí se mi to.“

„Dělej.“

Chlapec se roztrásl spodní ret a neochotně položil ruku před sebe. Strážník ho znovu řízl. Pak na stůl před Anju položil maličkou obálku z voskového papíru.

„Spolkni, co je uvnitř,“ poručil jí Hoede.

„Co je to?“ zeptala se třescoucím hlasem.

„To tě nemusí zajímat.“

„Co je to?“ trvala na svém.

„Nezabije tě to. Až to spolksneš, požádáme tě o splnění několika jednoduchých úkolů, abychom mohli posoudit účinky této drogy. Tady seržant je tu od toho, abychom se ujistili, že uděláš jen to, co máš, a nic víc, rozuměno?“

Se zatnutými zuby přikývla.

„Nikdo ti nic neudělá,“ ujišťoval ji Hoede. „Ale pamatuj si, že jestli seržantovi ublížíš, z téhle cely už nevyjdeš.“

„Co je ta věc?“ špitl Joost.

„Nevím,“ odsekl Rutger.

„A co teda víš?“ zabručel Joost.

„Dost na to, abych držel hubu.“

Joost se zakabonil.

Anja s třescoucíma rukama zvedla obálku z voskového papíru a otevřela ji.

„Pokračuj,“ naléhal netrpělivě Hoede.

Zaklonila hlavu a spolkla všechnen prášek uvnitř. Chvilí jen tak seděla s pevně sevřenými rty, vyčkávala.

„Je to jen *jurda*?“ zeptala se s nadějí v hlase. I Joost se přistihl, že v to doufá. *Jurda* nebylo nic, čeho by se člověk musel nějak zvlášť obávat, obyčejný povzbuzovací prostředek, který v pouliční hlídce žvýká skoro každý, aby se mu při noční službě nechtělo spát.

„Jak to chutná?“ chtěl vědět Hoede.

„Jako *jurda*, jen je to trochu sladší, je to –“

Zalapala po dechu. Rukama se pevně chytla stolu, zorničky se jí rozšířily, oči měla najednou takřka černé. „Brrr,“ vydechla. Znělo to trochu, jako když přede kočka.

Strážník, který ji zezadu držel za ramena, ji pevně vtiskl do židle.

„Jak se cítíš?“

Zírala do zrcadla, usmívala se. Mezi zuby se jí mihl jazyk posetý oranžovými skvrnami, jako by celý zrezl. Joostovi naskočila husí kůže.

„Je to úplně stejné jako s tím materiálčikem,“ zahuhlal neznámý kupec.

„Uzdrav toho chlapce,“ poručil jí Hoede.

Téměř pohrdavě mávla rukou ve vzduchu a rána na chlapcově předloktí se v tu ránu zacelila. Z kůže mu vyběhly drobné krůpěje rudé krve, načež takřka okamžitě zmizely. Kůže na chlapcově ruce byla dokonale hladká, žádné stopy krve, žádné zarudnutí. Chlapec se rozzářil. „Tohle ale muselo být kouzlo!“

„Člověku to *připadá* jako kouzlo,“ přisvědčila Anja stále s tím zlověstným úsměvem.

„Ani se ho nedotkla,“ žasl kapitán.

„Anjo,“ zavolal na ní Hoede. „Pozorně mě poslouchej. Teď řekneme strážníkovi, aby přikročil k další zkoušce.“

„Hmm,“ zahučela Anja.

„Seržante,“ zavelel Hoede. „Uřízněte tomu chlapci palec.“

Chlapec vypískl a vyděšeně propukl v pláč. V zoufalé obraně si nacpal obě ruce pod sebe.

Měl bych tomu zabránit, napadlo Joosta. Měl bych něco vymyslet, abych ji zachránil, abych je oba zachránil. Jenže co? Nic neznamenal, u pouliční hlídky byl nový, i v tomhle domě slouží teprve krátce. *Krom toho, uvědomoval si s potupným studem, o tuhle práci nechce přijít.*

Anja zaklonila hlavu dozadu, aby viděla na strážníka, a sotva zmatelně se pousmála. „Střel na to sklo.“

„Co to řekla?“ zeptal se kupec.

„Seržante!“ zařval kapitán.

„Vystřel na to sklo,“ zopakovala Anja. Seržantův obličej se uvolnil. Naklonil hlavu na stranu, jako by se snažil zachytit nějakou vzdálenou melodii, pak sundal z ramene pušku a zamířil na okno, kterým všichni celý ten výjev sledovali.

„K zemi!“ zařval kdosi.

Joost se vrhl na podlahu a rukama si kryl hlavu, zatímco mu v uších dunělo chrčivé staccato střelby a všude kolem pršel déšť roztrštěného skla, který mu zasypával hlavu i tělo. Jeho myšlenek se zmocnila panika. Přestože se tomu jeho rozum vzdíral, věděl, čeho byl právě svědkem. Anja nařídila seržantovi, aby rozstřílel sklo. Ona ho *donutila* to udělat. Ale to přece není možné. Grišové z řádu korporálčiků pracují s lidským tělem. Mohou zastavit puls, zpomalit dýchání, zlomit kosti v těle. Nedokáží přece ovládat myšlenky.

Chvilí bylo ticho. Pak Joost spolu s ostatními vyskočil na nohy a chopil se pušky. Hoede s kapitánem naráz zakřičeli:

„Zneškodněte ji!“

„Zastřelte ji!“

„Víš, jakou má cenu?“ řval Hoede. „Spoutejte ji! Nestřílejte!“

Anja zdvihla ruce a rukávy jejího rudého pláště se doširoka roztáhly. „Počkejte,“ řekla.

Joostova panika byla rázem tatam. Pamatoval si, že byl vyděšený, nyní byl však jeho strach jen vzdálenou vzpomínkou. Byl naplněný očekáváním. Nevěděl sice, co má přijít, ani kdy, ale vůbec nepochyboval, že se to stane, a nade vši pochybnost cítil, že je nesmírně důležité, aby na to byl připravený. Možná to bude dobré, možná ne. Nezáleželo mu na tom. Jeho srdce bylo osvobozeno od všech starostí a tužeb. Po ničem netoužil, nic nechtěl, jeho mysl byla tichá, dech vyrovnaný. Musel jenom *čekat*.

Viděl, jak Anja bere chlapce do náručí. Slyšel, jak mu v ravštině něžně brouká nějakou ukolébavku.

„Otevři dveře a pojd' dovnitř, Hoede,“ řekla po chvíli. Joost ta slova slyšel, porozuměl jejich významu, avšak rázem mu vylétla z paměti.

Hoede došel ke dveřím a odsunul závoru. Vešel dovnitř ocelové cely.

„Dělej, co ti říkám, a brzy to budeš mít za sebou, *ja?*“ pokračovala s úsměvem Anja. Její oči byly dvě černé bezedné studně. Tvář jí plála, žhnula, zářila. Joostovi blesklo hlavou – *spanilá jako luna*.

Anja si posunula chlapce na ruku. „Nedívej se,“ špitla mu do vlasů. „Teď,“ poručila Hoedeovi, „vezmi ten nůž.“

Kaz nepotřebuje mít důvod. To se šeptalo na ulicích Ketterdamu, v krčmách, náleznách, i temných zakrvácených průjezdech vykřičené čtvrti nazývané Barrel. Tenhle kluk s přezdívkou Krkavec nepotřebuje důvod o nic víc než svolení – aby porušil spojenectví, zlámal člověku nohy nebo otočením karty změnil jeho osud.

Jenže všichni se mýlí, přemítala Inej, zatímco spěchala přes most nad ztemnělým kanálem na hlavní náměstí, jemuž vévodila budova burzy a které teď bylo úplně opuštěné. Každou násilnost předem promýšlí, v každé jeho pozornosti jsou ukryty neviditelné šňůrky, za něž později může dle libosti tahat. Kaz má *vždycky* svůj důvod. Inej si však nikdy nemohla být jistá, jestli je správný. Zvláště dnes v noci ne.

Inej si zkontrolovala dýky, v duchu si odříkala jejich jména, jako vždycky, když očekávala potíže. Byl to užitečný zvyk, který jí zároveň poskytoval útěchu. Nože jí byly věrnými druhy v boji. Chtěla mít jistotu, že jsou připraveni na všechno, co je může dnes v noci potkat.

Uviděla Kaze spolu s ostatními, postávali v hloučku u velkého kamenného oblouku, jímž se z východní strany vstupovalo na prostranství burzy. Byla na něm vytesána tři slova: *Enjent*, *Voorhent*, *Almhent*. Průmysl, poctivost, prosperita.

Držela se podél zavřených obchodů, vyhýbala se mihotavým kuželům světla z plynových pouličních lamp. Za chůze očima přejížděla po lidech, které s sebou Kaz přivedl: Dirix, Rotty, Muzzen a Keeg, Anika a Pim, jako sekundanty si na

dnešní půlnoční jednání vzal Jespera a Big Bolligera. Strkali jeden do druhého a vzájemně se špičkovali, se smíchem podupávali po křupavé námraze, jež v týdnu zaskočila město; poslední záchvěv zimy, než jaro propukne v plné síle. Všichni do jednoho to byli hrubiáni a rváči, sebraní z mladších členů Gaunerů, těch, kterým Kaz důvěřoval nejvíc. Za pasem se jim blýskaly nože, ocelové trubky a těžké řetězy, Inej si všimla, že mají topůrka sekyrek pobitá zrezivělými hřebíky, neunikl jí ani matný lesk nablýskaných hlavní. Neslyšně se k nim připojila, přitom nespouštěla oči ze stínů podél burzy, číhala, zda nezachytí nějaké stopy špehů z gangu Falešných hráčů.

„Tři lodě!“ vykládal zaníceně Jesper. „Poslali je ze Šu. Kotvily v Prvním přístavu, kanóny připravené k palbě, červenou vlajku vytaženou nahoru, po okraj napěchované zlatem.“

Big Bolliger tiše hvízdal. „To bych chtěl vidět.“

„To bych chtěl *ukrást*,“ opáčil Jesper. „Seběhla se tam polovina Obchodní rady a třásli se jako ratlíci a pištěli jak hejno myší, poněvadž neměli ánunk, co si s tím počít.“

„To nebyli rádi, že jim Šu splatí dluh?“ divil se Big Bolliger.

Kaz zavrtěl hlavou, jeho černé vlasy se zaleskly v pouličním světle. V jeho vzezření se snoubily tvrdé rysy s ostře řezanými liniemi – výrazná brada, štíhlá postava, ramena obepnutá dokonale padnoucím vlněným kabátem. „Ano i ne,“ promluvil drsným, chraplavým hlasem. „Vždycky se hodí mít dlužníka, který je vám zavázaný. Je pak při vyjednávání mnohem přátelštější.“

„Možná už mají Šuhani toho bratříčkování plné zuby,“ přemítal Jesper. „Nemuseli přece posílat celé to bohatství najednou. Myslíš, že zapíchli toho velvyslance?“

Kazovy oči v davu neomylně našly Inej. V Ketterdamu se o vraždě velvyslance mluví celé týdny. V Obchodní radě kvůli tomu došlo k pořádnému pozdvižení, protože hrozilo, že to naruší keršsko-zemenské vztahy. Nová Zem obviňovala Kerch. Kerch podezříval Šu. Kazovi bylo ukradené, kdo je za tu vraždu odpovědný, ale byl jí fascinovaný, protože nemohl přijít na to, jak to někdo dokázal. Obchodní velvyslanec Nové Země vešel na jedné z nejrušnějších chodeb radnice před očima více než tuctu vládních úředníků do umývárny. Nikdo za ním nevstoupil, nikdo z umývárny nevyšel, a když jeho sekretář o pár minut později zaklepal na dveře, neozýval se. Vyrázili dveře a našli velvyslance, jak leží na bílé kachličkové podlaze s kudlou v zádech. Voda v umyvadle ještě tekla.

O pár hodin později Kaz poslal Inej, aby to místo prozkoumala. Umývárna neměla žádný jiný vchod, okna ani ventilátory; bylo tam jen vodovodní potrubí a tím by se nedokázala protáhnout ani Inej. Přesto byl velvyslanec Nové Země

mrtvý. Kaz nenáviděl hádanky, kterým nedokázal přijít na kloub, vykonstruovali s Inej stovky teorií, jak mohla být vražda spáchána – ale s žádnou nebyl spokojený. Dneska se však o slovo hlásily naléhavější problémy.

Viděla, že ukazuje Jesperovi s Big Bolligerem, aby odložili zbraně. Nepsané zákony ulice nařizují, že při jednání tohoto druhu mohou důstojníka doprovázet dva pěšáci beze zbraně. *Jednání*. To slovo má v sobě pachut' podrazu – znělo jí upjatě a křečovitě. Ať si zákony ulice říkají, co chtějí, tahle noc smrdí násilím.

„Dělej, odevzdej zbraně,“ houkl Dirix na Jespera.

Jesper si s těžkým povzdech odepjal opasek s pistolemi. Bez nich byl nsvůj, jako by to ani nebyl on. Tenhle snědý zemenský ostrostřelec s dlouhýma nohama nevydrží chvíli v klidu. Teď položil rty na perleťovou rukojeť svých milovaných revolverů a oběma jím vtiskl zasmušilý polibek na rozloučenou.

„Dobře se o moje děťátka starej,“ nakázal Dirixovi, když mu je podával. „Jestli na nich najdu jediné škrábnutí, vystřelím ti na prsa *je mi to moc líto*.“

„Na to by ti bylo líto nábojů.“

„A zdechnul by dřív, než by ses dostal do půlky,“ bručel Big Bolliger, zatímco vkládal Rottymu do natažených rukou postupně sekeru, vystřelovací nůž a nakonec svou nejmilejší zbraň – tlustý řetěz obtěžkaný masivními visacími zámky.

Jesper zvedl oči v sloup. „Jde o to, sdělit poselství. K čemu by asi tak bylo, kdybych nechal ležet na zemi mrtvolu s nápisem *je mi* na prsou?“

„Udělej kompromis,“ navrhl mu Kaz. „*Sorry* ti udělá stejnou službu a vypořebuješ si míň nábojů.“

Dirix se zachechtal, Inej však neuniklo, že Jesperovy revolyery chová jako v ba-vlnce.

„A co tohle?“ ukázal Jesper na Kazovu vycházkovou hůl.

Kazův smích zněl chraplavě a nevesele. „Kdo by upřel mrzákovi jeho hůl?“

„Pokud jsi tím mrzákem ty, pak každý, kdo má všech pět pohromadě.“

„Pak je ovšem jediné dobře, že máme co do činění s Geelsem.“ Kaz vytáhl z kapsy u vesty náprsní hodinky. „Je skoro půlnoc.“

Inej sjela pohledem k burze. Bylo to vlastně jen rozlehlé nádvoří obklopené skladišti a kancelářskými budovami. Během dne to bylo pulsující srdce Ketterdamu hemžící se obchodníky, kteří nakupovali a prodávali cenné papíry vypsané na obchodní cesty. Jenže teď se blížila půlnoc a nebyla tu ani noha, kromě ochranky hlídkující na střeše. Ta samozřejmě dostala zapláceno, aby se při dnešním jednání dívala opačným směrem.

Burza byla jedno z posledních míst ve městě, na které si žádný z gangů při svých neustálých bojích nečinil nárok. Měla být neutrálním územím. Inej se ne-

mohla zbavit *pocitu*, že to tak ale není. V tichu, které je obklopovalo, se cítila jako zvíře ve zlověstném klidu setmělého lesa, těsně před tím, než jeho tělo semkne nastražená smyčka a ono žalostně zaúpí. Připadala si jako v pasti.

„Tohle je chyba,“ prohlásila pevně. Big Bolliger sebou trhl, vůbec si nevšiml, že u něj stojí. Inej slyšela, jak šeptem vyslovují její jméno, tedy přesněji přezdívkou, jíž v jejím případě dávali přednost – *Mora, temný přízrak*. „Geels má něco za lubem.“

„Samozřejmě, že má,“ odsekl Kaz a hlas mu přitom skřípěl, jako když tře kamenem o kámen. Inej vždycky vrtalo hlavou, jestli už se s takovým hlasem narodil. Jestli byl vůbec někdy dítě.

„Tak proč tam jdeme?“

„Protože si to Per Haskell přeje.“

Starého psa novým kouskům nenaučíš, pomyslela si Inej, ale neřekla nic, přestože tušila, že si ostatní Gauneři myslí přesně totéž.

„Všechny nás kvůli němu zabijí,“ zamumlala polohlasem.

Jesper si protáhl dlouhé paže nad hlavu a zachechtal se, ve snědém obličejí mu zasvítily bílé zuby. Ještě se nerozžehnal se svou ručnicí na zádech, takže jeho silueta teď připomínala neohrabaného ptáka s dlouhýma nohama. „Je statisticky pravděpodobnější, že zabijí jen *některé* z nás.“

„O tomhle se nežertuje,“ zpražila ho. Kaz na ni vrhl udivený pohled. Věděla, jak to vyznělo – přísně a upjatě, jako když stará bába vykřikuje na ulici neblahá proctví. Samotné se jí to nelíbilo, jenže věděla, že má pravdu. Koneckonců stařeny musejí o životě něco vědět, jinak by se nedožily svých vrásčitých tváří a nemohly na nárožích pořvávat na lidi.

„Jesper nežertuje, Inej,“ promluvil Kaz. „Dává si dohromady, jaké jsou naše šance.“

Big Bolliger zapraskal mohutnými klouby. „Já vám říkám, že v Kooperomu na mě čeká pivo a pánev vajíček, takže já rozhodně nehodlám být ten, kdo dneska v noci zařve.“

„Chceš se vsadit?“ nabídl mu Jesper.

„Nehodlám sázet na vlastní smrt.“

Kaz si rychlým pohybem ruky nasadil klobouk a prsty v rukavici letmo přešel po jeho krepě, jako by salutoval. „Proč ne, Bolligere? Děláme to den co den.“

Měl pravdu. To, že Inej dlužila Peru Haskellovi, znamenalo, že musela dávat v sázku svůj život pokaždé, když dostala novou práci nebo úkol, pokaždé, když vystrčila nos ze svého pokoje v Bydle. Dneska to nebylo jinak.

Když kostelní zvony v Barrelu začaly odbíjet dvanáctou, zaťukal Kaz svou vycházkovou holí o dláždění. Všichni ztichli. Už nebyl čas na řeči. „Geels není žád-

ný génius, ale je rozhodně dost mazaný na to, aby nám pořádně zavařil," začal Kaz. „Ať uslyšíte cokoliv, nebudete se do toho míchat, dokud vám nedám rozkaz. Zůstaňte v pohotovosti.“ Pak krátce kývl na Inej. „A schovejte se, ať nejste vidět.“

„Žádný slzy," houkl Jesper a hodil pušku Rottymu.

„Žádnej funus," zahučel zbytek Gaunerů jako jeden muž. Znamenalo to něco jako „hodně štěstí“.

Dřív než se Inej stihla ztratit ve tmě, poklepal jí Kaz na rameno svou holí s vrání hlavou. „Hlídej strážce na střeše. Geels je může mít na svojí straně.“

„Tak proč –“, začala Inej, ale Kaz už byl pryč.

Inej bezradně rozhodila rukama. Měla stovky otázek, ale Kaz ji jako vždycky neráčil odpovědět.

Rozběhla se k burze podél zdi obrácené ke kanálu. Jenom důstojníci a jejich sekundanti směli během jednání vstoupit na vnitřní prostranství burzy. Pro případ, že Falešní hráči něco chystají, zůstane zbytek Gaunerů za východní branou, kde budou čekat, připraveni k útoku. Věděla, že Geels bude mít svoje ozbrojené lidi připravené u západní brány.

Inej se dostane dovnitř svou vlastní cestou. Tahle pravidla stejně pocházejí ještě z doby Pera Haskella. Krom toho, ona je Mora – jediný zákon, který pro ni platí, je ten gravitační, a jsou dny, kdy celkem úspěšně vzdoruje i tomu.

V nižších patrech burzy byly jen sklady bez oken, a tak Inej našla okap, po kterém se dalo šplhat nahoru. Už se chystala chytit plechové roury, když ji něco zarazilo. Vytáhla z kapsy světélko ze svítících kostí, trochu jím zatřásla a na okapovou rouru dopadla bledě zelená zář. V jejím světle poznala, že je kluzká, pomazaná olejem. Šla tedy podél zdi dál, hledala jinou možnost; spatřila kamenný podstavec, na jehož čelní straně byly vyryty tři létající ryby – keršský státní symbol. Postavila se na špičky a rukou opatrně nahmatala jeho horní hranu. Ucítla úlomky rozsypaného skla. *Už na mě čekají*, pomyslela si s pochmurným zadostiučiněním.

Nejsou to ani dva roky, co se pár dnů před svými patnáctými narozeninami připojila ke Gaunerům. Byla to otázka přežití, ale i tak ji těšilo zjištění, že se za tak krátkou dobu stala osobou, na kterou si je třeba dávat pozor. Jestli si Falešní hráči myslí, že takovéhle ubohé triky mohou zabránit jí, Moře, aby dosáhla svého cíle, pak se šeredně mýlí.

Z kapes prošíváné vesty vytáhla dvě lezecké skoby. Střídavě jednu po druhé vrážela mezi cihly a šplhala nahoru, nohama nahmatávala v kamenech sebemenší prolákliny a výstupky. Když se jako dítě učila chodit po laně, chodívala naboso. Jenže ulice Ketterdamu jsou na něco takového studené a vlhké. Po několika

nešťastných pokusech zašla za materiálčíkem, který má na Wijnstraat obchod s ginem a v zadu za ním tajnou dílnu; zaplatila mu, aby jí vyrobil pár kožených trepek s hrubou gumovou podrážkou. Padnou jí jako ulité a dokonale přilnou ke každému povrchu.

Ve druhém patře burzy se vyhoupla na okenní římsu, byla právě tak široká, aby se na ni mohla posadit.

I když ji Kaz naučil, co mohl, nedokázala se nikdy vloupat do domu s takovou lehkostí jako on; až po několika pokusech se jí podařilo okno přelstít. Konečně uslyšela kýžené cvaknutí a štouchnutím otevřela okno vedoucí do opuštěné kanceláře. Na stěnách visely mapy s obchodními cestami a na černé tabuli byly ve sloupcích křídou vypsány ceny akcií a jména lodí. Vklouzla dovnitř, zavřela za sebou okno a vydala se podél prázdných stolů, na nichž neleželo nic než vyrovnané stohy obchodních příkazů a záznamů.

Přešla místností k úzkým dvoukřídlým dveřím a vešla na balkón, odkud bylo vidět na hlavní nádvoří. Každá kancelář měla zrovna takový balkón. Odtud vyvolávací oznamovali doručení a vypravení zboží, tady vyvěšovali černou vlajku, když se nějaká loď s celým svým nákladem na moři ztratila. Přes den nádvoří dunělo obchodní vřavou, poslíčkové běhali se zprávami do města a ceny zboží i cenných papírů létaly nahoru a dolů. Teď večer tu bylo hrobové ticho.

Z přístavu vanul vítr přinášející vůni moře a ledabyle si pohrával s pramínky vlasů, které vyklouzly Inej na šiji z pevně zapleteného copu. Na nádvoří pod sebou zahlédla blížící se světlo lucerny, už slyšela údery Kazovy hole dopadající na kamenné dláždění, jak si se svými sekundantyrazil cestu rozlehlým prostranstvím. Z opačné strany se k nim blížily jiné dvě lucerny. Falešní hráči už taky dorazili.

Inej si nasadila kapuci. Vyhoupla se na zábradlí, neslyšně přeskočila na vedlejší balkón, a pak na další a další; držela se Kaze a ostatních, jak procházeli náměstím; chtěla být tak blízko, jak to jen šlo. Tmavý kabát se mu ve slaném větru vlnil, dnes v noci kulhal o poznání víc, jako vždycky, když se naráz ochladí. Slyšela, jak Jesper bez přestání něco drmolí, i Bolligerovo hluboké, hřmotné chechtání.

Jakmile se Inej dostala na druhou stranu náměstí, poznala, že si Geels přivedl Elzingeru s Oomenem – přesně, jak předpokládala. Inej znala přednosti i slabiny každého z Falešných hráčů, stejně jako znala přednosti a slabiny všech v každém gangu v Ketterdamu: Ohařů, Ostrých racků i Lítých šelem. Věděla, že Geels důvěřuje Elzingerovi, protože toho společně hodně prožili a protože je Elzinger statný jako býk – přes dva metry vysoký, samý sval, široký, rozplácly obličej posazený na nízkém krku tlustém jako kláda. Tohle byla její práce.

Najednou byla ráda, že je Bolliger s Kazem. To, že si Kaz za druhého sekundanta vybral Jespera, ji nijak nepřekvapilo. Jesper je do boje celý žhavý a ať už má svoje revolvery, nebo ne, ve rvačce je jako ryba ve vodě. A pro Kaze by udělal cokoliv. Mnohem víc ji zneklidňovalo, když Kaz trval na tom, že s ním půjde Big Bolliger. Big Bol dělá vyhazovače ve Vraním klubu. Na vyhazování opilců a pobudů je jako dělaný, ale na skutečný boj, kdy jde do tuhého, je moc těžkopádný. Ale aspoň je dost vysoký, aby se mohl dívat Elzingerovi do očí, když nic jiného.

O druhém Geelsově sekundantovi neměla Inej chuť příliš přemýšlet. Z Oomena byla nervózní. Co se týče jeho tělesné stavby, nebudil zdaleka takový respekt jako Elzinger. Vlastně tak trochu připomínal strašáka – ne, že by byl vychrtlý, ale byl pod šaty tak nějak celý nakřivo. Říkalo se, že v hospodě nějakému člověku rozdrtil lebku holou rukou, pak si jen utřel ruce do košile a pokračoval v pitce.

Inej se snažila zplášit neklid, který se jí stále silněji zmocňoval. Poslouchala, jak Kaz s Geelsem dole na nádvoří nezávazně konverzují, zatímco se jejich sekundanti vzájemně prohledávají, aby se ujistili, že nikdo z nich nemá zbraň.

„Zlobivý kluk,“ utrousil Jesper, když z Elzingerova rukávu vytáhl nožík, a odhodil ho přes nádvoří pryč.

„Čistý,“ oznámil Big Bolliger, jakmile prohledal Geelse, načež se posunul k Oomenovi.

Kaz s Geelsem diskutovali o počasí a o podezření, že v Kooperomu ředí pití, když teď šly nájmý nahoru – vyhýbali se skutečnému důvodu, kvůli kterému se dnes v noci sešli. Teoreticky by si teď měli přátelsky popovídat, vzájemně se zahrnout omluvami, potvrdit, že budou respektovat hranice Pátého přístavu a pak se společně vydat někam, kde to všechno zapijí – takhle na tom přinejmenším trval Per Haskell.

Jenže co o tom Per Haskell ví? přemítala Inej, když nad sebou očima hledala na střeše stráž a snažila se ve tmě rozpoznat siluety jejich postav. Haskell kdysi vedl Gaunery, ale dneska ze všeho nejradši sedí v teple ve svém pokoji, pije zvětralé pivo, staví modely lodí a dlouze vypráví o svých hrdinských kouscích každému, kdo je ochotný poslouchat. Nejspíš si myslí, že se územní války dají vyřešit jako kdysi: krátkou rvačkou zakončenou přátelským podáním ruky. Ale Inej až do morku kostí cítila, že takhle se to dneska nestane. Její otec by řekl, že dnes v noci si stíny přijdou na své. Tady se přihodí něco zlého.

Kaz se oběma rukama v rukavicích opíral o svou hůl s vraní hlavou. Zdálo se, že je uvolněný, přestože mu přes lem klobouku do úzké tváře neviděla. Skoro všichni gangsteři milovali pozlátko: křiklavé vesty, přívěskové hodinky s falešnými diamanty, kalhoty divokých barev a vzorů, ze kterých až přechází zrak. Kaz

byl v tomto směru výjimka – byl vzorem zdrženlivosti, nechal si sít na míru tmavé vesty a kalhory jednoduchého střihu. Nejdřív si myslela, že je to věc vkusu, ale později pochopila, že si tím dělá legraci z bezúhonných obchodníků. Dělal mu radost vypadat jako jeden z nich.

„Jsem podnikatel,“ řekl jí jednou. „Nic víc, nic míň.“

„Jsi zloděj, Kazi.“

„Neřekl jsem to snad právě?“

Ted' vypadal jak pastor mezi cirkusáky, kterým přišel hlásat víru. *Mladý* pastor, napadlo ji a znovu se do ní zahryzl neklid. Kaz o Geelsovi mluvil jako o vyhořelém staříkovi, dnes večer tak ale rozhodně nevypadal. Důstojník Falešných hráčů sice měl u očí vějířky vrásek a pod licousy povadlé tváře, zato byl zkušený a sebevědomý. Vedle něj vypadal Kaz jako... prostě jako sedmnáctiletý.

„Budme spravedliví, *ja?* Jediný, co chceme, je trochu víc škváry,“ vykládal Geels a přitom prsty poklepával na třpytivé knoflíky své kanárkově zelené vesty. „Nehodí se, abys sbalil každého turistu, co vystoupí v Pátém přístavu a lační po rozkoši, za kterou je ochotný utratit všechny své peníze.“

„Pátý přístav je náš, Geelsi,“ odpověděl Kaz pevně. „Na každou kavku, která se sem přijde trochu povyrazit, mají první právo Gauneři.“

Geels zakroutil hlavou. „Jsi moc mladý, Brekkere,“ pronesl s bohorovným úsměvem. „Nejspíš jsi ještě nepochopil, jak tyhle věci fungují. Přístavy patří městu a my na ně máme stejný právo jako kdokoliv jiný. Všichni se musíme nějak živit.“

V zásadě to byla pravda. Jenže město o Pátý přístav nejevilo zájem, takže v době, kdy ho Kaz převzal, byl úplně opuštěný a zpustlý. Kaz ho nechal srovnat se zemí a postavil tam doky a vybudoval nábreží; musel zastavit Vraní klub, aby na to sehnal peníze. Per Haskell byl proti a nadával mu do bláznů za to, že chce utratit takové peníze, nakonec se však přece podvolil. Podle Kazova vyprávění mu tenkrát starý pán doslova řekl: „Vezmi si rovnou lano a oběs se na něm.“ Jenže investice se mu už za necelý rok vrátila. Dneska jsou v Pátém přístavu kotviště nejen pro obchodní lodě, ale i pro ty, které z celého světa přivázejí turisty a vojáky dychtivé spatřit a ochutnat rozkoše Ketterdamu. A Gauneři mají jako první možnost nasměrovat je – a jejich peněženky – do nevěstinců, putyk a heren patřících právě jejich gangu. Starý pán díky Pátému přístavu velmi zbohatl a Gauneři se v Barrelu stali skutečnými hráči. Vybudovali si tak ještě silnější pozici, než jakou jim přinesl úspěch Vraního klubu. Jenže se ziskem se dostavila nežádoucí pozornost. Geels a Falešní hráči dělali celý rok Gaunerům problémy, zabírali Pátý přístav a sbírali kunčafy, na které neměli právo.

„Pátý přístav je náš,“ trval na svém Kaz. „O tom nebudeme vyjednávat. Narušujete naše obchodování v docích a překazili jste dodávku *jurdy*, která měla připlout před dvěma dny.“

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Vím, že to není snadný, Geelsi, ale přestaň si přede mnou hrát na hlupáka.“

Geels udělal krok dopředu. Jesper s Big Bolligerem ztuhli.

„Přestaň se naparovat, chlapče,“ usadil ho Geels. „Každý ví, že starý pán nemá na válku žaludek.“

Kazovo zachechtání znělo jako praskání suchého dřeva. „Já jsem ten, s kým máš co do činění, Geelsi, a nejsem tu na ozdobu. Chceš válku, máš ji mít. A já se postarám, abys v ní nepřišel zkrátka.“

„A co když už nebudeš moct, Brekkere? Není žádným tajemstvím, že jsi páteří Haskellových operací – přesekne se páteř a Gauneři končí.“

Jesper si odfrknul. „Žaludek, páteř. Co tam pro nás máš dál, slezinu?“

„Drž hubu,“ okřikl ho Oomen. Jakmile začalo vyjednávání, mohli podle pravidel mluvit jen důstojníci. „Pardon,“ sykl Jesper a už beze slov ukázal, jak si zamyká pusku na zámek, přičemž bylo vidět, že si na této pantomimě dává obzvlášť záležet.

„Nepochybuju, že se mě snažíš zastrašovat, Geelsi,“ pokračoval Kaz. „Ale dřív, než se rozhodnu, co s tím udělám, chci si být v té věci naprosto jistý.“

„Jistý sám sebou, že Brekkere?“

„Sám sebou a ničím jiným.“

Geels propukl v smích a loktem strčil do Oomena. „Slyšíš toho malýho nafoukanýho hňupa? Brekkere, tyhle ulice ti nepatří. Děti jako ty jsou jen vši. Každý rok se ve městě znovu vylíhnou, jen aby otravovaly našince, a to tak dlouho, dokud je někdo nerozmačkne. A řeknu ti, že já už mám toho svrbění po krk.“ Zkřížil ruce na prsou, nadutá spokojenost z něj tryskala na všechny strany. „Co když ti teď řeknu, že jsou tady dva strážníci s erárními puškami v majetku města, kteří právě teď míří na tebe a tady tvoje hochy?“

Inej se sevřel žaludek. Tak tohle měl Kaz na mysli, když říkal, že Geels má možná městskou hlídku na své straně:“

Kaz se podíval nahoru na střechu. „Najmout si na zabíjení městskou hlídku? Řekl bych, že to je dost drahý kousek pro gang, jako jsou Falešní hráči. Pochybuju, že na něco takového vaše pokladna stačí.“

Inej se vyhoupla na zábradlí a střelhibtě vylezla na střechu. Jestli tuhle noc přežijí, tak Kaze zabije.

Na střeše burzy drží hlídku vždycky dva strážníci *městské hlídky*. Pár *kruge* z kapsy Gaunerů i Falešných hráčů dopředu zajistilo, že nebudou do jednání strkat

nos, taková byla běžná praxe. Jenže Geels naznačil něco úplně jiného. Vážně se mu podařilo podplatit městské strážníky, aby mu dělali ostrělovače? Jestli je to tak, pak šance, že Gauneři dnešní noc přežijí, je mizivá.

Jako většina budov v Ketterdamu měla burza špičatou sedlovou střechu, která sloužila jako ochrana před prudkými lijáky; stráže proto mohli chodit jen po úzkém ochozu s výhledem na nádvoří. Inej si ochozu nevšímala. Šlo by se po něm snadněji, ale byla by příliš na očích. Vrhla se po kluzkých střešních taškách nahoru, vyšplhala asi do poloviny střechy, a s tělem nahnutým v nepřírozeném úhlu se plazila napříč. Lezla po střeše jako pavouk, zatímco očima sledovala ochoz, uši měla nastražené, aby slyšela, o čem je řeč hluboko pod ní. Třeba Geels blafuje. Nebo se teď oba strážníci krčí někde u zábradlí a mají na mušce Kaze a Jespera s Big Bolligerem.

„Stálo to jistý úsilí,“ připustil Geels. „Pracujeme teď v malém a městská hlídka nepřijde zrovna lacino. Ale ta investice se určitě vyplatí.“

„Tou investicí myslíš mě?“

„Tou investicí myslím tebe.“

„To mi lichotí.“

„Gauneři bez tebe nepřežijí ani týden.“

„Odhadoval bych to přinejmenším na měsíc.“

Ta představa vrtala Inej hlavou. *Kdyby Kaz odešel, zůstala bych? Nebo bych bez zaplacení dluhu zmizela? Riskovala bych, že na mě Per Haskell pošle svoje vymahače?* Jestli sebou nehodí, možná to brzy zjistí.

„Domýšlivá malá kryso,“ zachechtal se Geels. „Nemůžu se dočkat, až ti rozmlátí ten drzý ksicht.“

„Jen do toho,“ pronesl Kaz vyzývavě. Inej pohlédla dolů, i když věděla, že tím riskuje. Jeho hlas zněl teď jinak, veškeré žerty šly teď stranou.

„Mám jim říct, ať ti vpálí kulku do nohy, na kterou ještě nepajdáš, Brekkere?“

Kde je ta hlídka? Přemítala horečně Inej a ještě zrychlila krok. Budova burzy se táhla skoro přes celý městský blok. Příliš prostoru pro jednoho člověka, když ho musí ohlídat sám.

„Skonči ty řeči, Geelsi. Řekni jim, ať střílí.“

„Kazi –,“ ošil se nervózně Jesper.

„Jen do toho. Seber odvahu a rozkaž jim to.“

Jakou hru to Kaz hraje? Čekal to? Spoléhá prostě na to, že se Inej dostane k hlídce včas?

Podívala se dolů. Geels hořel očekáváním. Zhluboka se nadechl, až se mu nadmula celá hrud'. Inej se zakymácela, měla co dělat, aby se nezřítíla ze střechy rovnou dolů. *On to opravdu udělá. Budu se dívat na to, jak Kaz umírá.*

„Střílejte!“ rozkázal Geels.

Výstřel rozčísl vzduch. Big Bolliger zasténal a svalil se na zem.

„Sakra!“ zařval Jesper a poklekl vedle mohutného druhu; přitiskl mu dlaň na ránu, zatímco Bolliger nepřestával úpět. „Ty prašivej dobytku!“ osopil se Jesper na Geelse. „Porušil jsi neutralitu území.“

„Kdo řekne, že jsi nevystřelil první?“ opáčil Geels. „Nikdo se nedozví, jak to bylo. Protože ani jeden z vás odsud živý neodejde.“

Geelsův hlas zněl nepřírozeně vysoko. Přestože se snažil zachovat klid, Inej z jeho slov cítila paniku – jako vyděšené třepotání křídel vyplašeného ptáčka. Proč? Ještě před chvílí byl nadutý jako puchýř.

Kaz nehnul ani brvou. „Nevypadáš dobře, Geelsi.“

„Jsem úplně v pořádku,“ odsekl. Ale nebyl. Byl bledý a třásl se. Očima těkal zleva doprava, pátral po temném ochozu na střeše.

„Vážně?“ ujišťoval se Kaz konverzačním tónem. „Věci nejdou tak úplně podle plánu, že?“

„Kazi,“ naléhal Jesper. „Bolliger zle krvácí –“

„Dobře,“ utrousil Kaz.

„Kazi, potřebuje felčara!“

Kaz nevěnoval raněnému jediný pohled. „Potřebuje přestat fňukat. Může být rád, že ho Holst neposlal k zemi ránou do hlavy.“

I z té výšky Inej viděla, jak sebou Geels trhl.

„Tak se jmenuje, ne?“ obrátil se k němu Kaz.

„Wilhelm Holst a Bert Van Daal – městští strážníci, kteří mají dnes večer službu. To jsou ti, kvůli kterým jsi vybilil pokladnu Falešných hráčů, aby sis je mohl koupit?“

Geels mlčel jako zařezaný.

„Wilhelm Holst,“ pokračoval Kaz zvučně, jeho hlas se nesl prostorem až vysoko ke střechám, „sází skoro tak rád jako Jesper, takže pro něj tvoje peníze měly nesmírné kouzlo. Ale Holst má ještě jeden mnohem větší problém – nazvěme to třeba choutkami. Nebudu zabíhat do detailů. Tajemství totiž není jako peníze. Jakmile je člověk použije, ztrácí na hodnotě. Ale věř mi, že z tohohle by se obrátil žaludek naruby i tobě. Nemám pravdu, Holste?“

Místo odpovědi padl další výstřel. Kulka narazila na dlažební kámen u Geelsových nohou. Geels vyděšeně zamečel a uskočil dozadu.

Tentokrát si Inej všimla, odkud výstřel vyšel. Bylo to někde na západní straně budovy. Jestli je Holst tam, znamená to, že ten druhý – Bert Van Daal – bude na východní straně. Podařilo se Kazovi zneškodnit i jeho? Nebo spoléhá na ni? Uháněla po střeše.

„Zastřel ho, Holste!“ řval zoufale Geels. „Střel ho do hlavy!“

Kaz si znechuceně odfrknul. „Vážně si myslíš, že si to tajemství vezmu s sebou do hrobu? Tak do toho, Holste,“ zavolal. „Napal mi kulku do hlavy a moji lidé se rozběhnou za tvojí ženou. Za dveřmi kapitána hlídky budou dřív, než dopadnu na zem.“

Žádný výstřel se neozval.

„Cože?“ podivil se Geels trpce. „Jak vůbec víš, kdo je dnes večer ve službě? Zaplatil jsem nehorázné peníze, abych ten rozpis služeb dostal. Nemohls mě přeplatit.“

„Řekněme, že moje měna je tvrdší.“

„Peníze jsou peníze.“

„Obchoduji s informacemi, Geelsi, s informacemi o tom, co lidé dělají, když si myslí, že se nikdo nedívá. Stud má větší cenu, než jakou kdy budou mít peníze.“

Inej věděla, že se předvádí, aby jí získal čas, a hbitě přeskakovala břidlicové tašky.

„Dělá ti starosti ten druhý strážník? Starý dobrý Bert Van Daal?“ zeptal se Kaz. „Nejspíš teď nahoře neví, co by měl udělat. Zastřelit mě? Zastřelit Holsta? A co když jsem se dostal na kobytku i jemu a on se ti teď chystá vpálit kulku do srdce, Geelsi.“ Naklonil se dopředu, jako by chtěl Geelsovi svěřit nějaké tajemství. „Co takhle dát Van Daalovi rozkaz a zjistit, jak to teda je?“

Geels naprázdno otevřel pusku jako kapr, ale pak zahulákal: „Van Daale!“

Přesně v okamžiku, kdy se strážník nadechoval k odpovědi, Inej za něj vklouzla a přitiskla mu nůž na krk. Na poslední chvíli zahlédla jeho stín a střelhbitě sjela po taškách dolů. Proboha, Kaz to vážně dokáže vyhrotit.

„Pšššt,“ zašeptala Van Daalovi do ucha. Ze strany do něj trochu dloubla, aby na ledvinách ucítil hrot její druhé dýky.

„Prosím,“ zasténal. „Já –“

„Mám ráda, když muži žadoní,“ sykla. „Ale teď na to není čas.“

Dole pod sebou viděla Geelse, hrud' se mu překotným funěním nadouvala a vydouvala jako krocanovi. „Van Daale!“ znovu marně zařval. Pak sjel očima zpátky na Kaze: „Vždycky o krok napřed, že?“ mohl se vzteky zalknout.

„Když jde o tebe, Geelsi, řekl bych, že mám prostě rychlejší start.“

Geels se pousmál – byl to nepatrný úsměv, jistý a samolibý. *Úsměv vítěze*, uvědomila si Inej s novou hrůzou.

„Jenže tenhle závod ještě neskončil.“ Geels zpod kabátu vytáhl těžkou černou pistolí.

„Konečně,“ pronesl Kaz. „Velké odhalení. Teď může konečně Jesper přestat fňukat nad Bolligerem jak nějaká plačka.“

Jesper s očima planoucíma hněvem nevěřičně zíral na zbraň. „Bolliger ho prohledával. On... Ale, ne, Big Bole, ty jsi přece idiot,“ zaúpěl.

Inej nevěřila vlastním očím. Muž pod jejíma rukama slabě zasténal, neboť v tom šoku bezděčně zesílila stisk. „Bud' v klidu,“ houkla na něj a trochu povolila. Ale u všech svatých, vážně měla sto chutí do někoho vrazit kudlu. Big Bolliger přece Geelse prošacoval. Nemohl si nevšimnout pistole. On je zradil.

Tak proto Kaz trval na tom, aby s ním dneska v noci šel Big Bolliger – chtěl, aby se veřejně potvrdilo, že Big Bolliger přešel k Falešným hráčům? Rozhodně to musel být důvod, proč nechal Holsta, aby ho střelil do břicha. A co dál? Každý teď sice ví, že Big Bolliger je zrádce, jenže pořád je tu pistole, kterou Geels míří Kazovi přímo na srdce.

Geels se zašklebil. „Kaz Brekker, mistr úniků. Jak se vykroutíš z tohohle?“

„Odejdu stejnou cestou, jakou jsem přišel.“ A jako by se nechumelilo, obrátil svou pozornost na obra svíjejícího se v bolestech na zemi. „Víš, jaký je tvůj problém, Bolligere?“ Štouchl ho špičkou hole do rány na břiše. „To nebyla řečnická otázka. Víš, jaký je tvůj největší problém?“

Bolliger zasténal. „Neee...“

„Nech mě hádat,“ odušil Kaz.

Big Bol neřekl nic, jen znovu přerývavě zaskučel.

„Tak dobře, já ti to povím. Jsi líný. Já to vím. Každý to ví. Takže jsem se musel chtít nechtě ptát, proč můj nejlínější vyhazovač dvakrát týdně brzy ráno vstává a jde celé dvě míle do Bistra u Cilly na snídani, když v Kooperomu mají vajíčka mnohem lepší. Z Big Bolligera se stalo ranní ptáče, Falešní hráči začali rozhazovat své sítě po Pátém přístavu, až nakonec zadrželi naši největší dodávku *jurdy*. Nebylo těžké dát si dvě a dvě dohromady.“ Vzdychl a otočil se na Geelse. „Takhle to dopadne, když hloupí lidé začnou spřádat velké plány, ja?“

„To je teď celkem jedno,“ opáčil Geels. „Budu střílet hodně zblízka, takže to nebude nic pěkného. Tvoji lidi možná dostanou mě nebo moje hochy, ale téhle kulce tak jako tak neunikneš.“

Kaz si stoupl před hlaveň pistole, tak blízko, že se dotýkala jeho hrudi. „To se nestane, Geelsi.“

„Myslíš, že to neudělám?“

„Vůbec nepochybuju, že bys to s chutí udělal, a tvoje černé srdce by radostí zaplesalo. Ale neuděláš to. Dnes v noci ne.“

Geels cukl prstem na spoušti.

„Kazi,“ povídá Jesper. „Tahle ,zastřel mě' záležitost mě začíná zajímat.“

Oomen se tentokrát nenamáhal Jespera napomenout, aby nežvanil. Byl tu ra-

něný muž. Neutralita území byla porušena. Ve vzduchu už visela štiplavá chuť střelného prachu – a spolu s ní nevyřčená otázka: Kolik krve bude dnes večer prolito?

V dálce zahoukaly sirény.

„Burstraat devatenáct,“ oznámil Kaz.

Geels, který před tím nenápadně přešlapoval z nohy na nohu, sebou trhl.

„To je adresa tvé dívky, že Geelsi?“

Geels polkl. „Nemám holku.“

„Ale ano, máš,“ houkl něžně Kaz. „A hezkou. Teda dost hezkou pro takovýho patolízala, jako jsi ty. Zdá se milá. Ty ji miluješ, ne?“ I ze střechy Inej viděla, jak na Geelsově mrtvolném obličejí vyrazil lesklý pot. „Samozřejmě, že ji miluješ. Takový špíně z Barrelu, jako jsi ty, by žádná podobná krasotinka ani ruku nepodala, jenže ona je jiná. Myslí si, že jsi okouzlující. Nepochybná známka šílenství, řekl bych osobně, avšak láska je v tomto směru velmi nevyzpytatelná. Ráda si pokládá svou pěknou hlavinku na tvá ramena? Poslouchá, když jí vyprávíš, jak ses přes den měl?“

Geels se podíval na Kaze, jako by ho viděl poprvé v životě. Ten kluk, s nímž prve mluvil, byl nafoukaný, lehkomyšlný, povrchní, ale nijak hrozný. Teď tu stála stvůra, lítá a krutá. Kaz Brekker byl pryč a na jeho místě se objevil Krkavec, aby odvedl špinavou práci.

„Bydlí v čísle devatenáct na Burstraat,“ mluvil dál Kaz svým chraplavým hlasem. „Třetí patro, muškáty v truhlíku za oknem. Dva z mých lidí čekají před jejími dveřmi, a jestli odsud nevyjdu v dobré náladě po svých, vypálí celý dům, od střechy po podlahu. Během pár vteřin propukne požár, žhavé plameny se budou k ubohé Elise uvězněné v její ložnici blížít ze všech stran. Jako první chytanou její světlé vlasy. Budou hořet jako knot svíce.“

„Blafuješ,“ řekl Geels, ale pistole se mu třásla v ruce.

„Už je pozdě. Slyšel jsi sirény.“ Poznamenal Kaz a zvedl hlavu, aby se zhluboka nadechl. „Vane vítr z přístavu, cítím slanou chuť moře a ještě něco – není to kouř, co mám na jazyku?“ mluvil se zřejmým potěšením.

Proboha, Kazi, pomyslela si Inej zoufale. Cos to provedl?

Geels znovu trhl prstem na spoušti, Inej ztuhla.

„Já vím, Geelsi, já vím,“ pronesl Kaz soucitně. „Všechno to plánování, zařizování, podplácení – a celé to bylo k ničemu. To se ti teď honí hlavou. Jak to bude hrozně odcházet domů s pocitem, že jsi prohrál. Jak se šéf rozzuří, až se před ním objevíš s prázdnými rukama a chudší než před tím. Jak příjemné zadostiučinění by bylo vpálit mi kulku do srdce. Můžeš to udělat. Zmáčkni spoušť. Všichni umřeme

spolu. Hodí naše těla na Smrtákův vor a tam je spálí jako mrtvoly všech nuzáků. Nebo můžeš spolknout pýchu, vrátit se na Burstraat, složit své milované Elise hlavu do klína a živý a zdravý usnout v jejím náručí a přitom si nechat zdát, jak se mi jednou pomstíš. Je to na tobě, Geelsi. Tak co, půjdeme domů?“

Geels se pozorně zahleděl Kazovi do očí a ať už tam spatřil cokoli, nakonec svěsil ramena jako spráskaný pes. Inej zarazilo, že jí ho v té chvíli bylo až líto. Přišel jako chvastoun, ostřílený hrdina Barrelu, který ví své. A odchází jako další oběť Kaze Brekkera.

„Jednoho dne dostaneš, co ti patří, Brekkere.“

„To rozhodně,“ přitakal Kaz, „jestli je na světě nějaká spravedlnost. A všichni víme, jak je to pravděpodobné.“

Geels svěsil paži. Pistole mu bezvládně visela u boku.

Kaz ustoupil zpátky, rukou si oprašoval košili na místě, kde se ho dotýkala hlaveň. „Řekni svému generálovi, ať drží svoje lidi od Pátého přístavu dál a že očekáváme náhradu za dodávku *jurdy*, o kterou jsme přišli, plus pět procent za olovo na neutrálním území a dalších pět procent za to, že jste tak nevidaná banda hňupů.“

Pak nečekaně prudce zasvištěla vzduchem Kazova hůl. Geels vykřikl, protože mu Kaz rozdrtil zápěstí. Pistole zařinčela o kamennou dlažbu.

„Jenom jsem stál!“ řval Geels a držel se za ruku. „Nemířil jsem, jen jsem stál!“

„Ještě jednou se ke mně přiblížíš a zlámu ti obě zápěstí a budeš si muset zaplatit někoho, aby s tebou chodil na záchod.“ Poťukal si holí o lem klobouku. „Nebo ti s tím může pomoci tvoje roztomilá Elise.“

Kaz se přikrčil vedle Bolligera. Obr zasténal. „Podívej se na mě, Bolligere. Jestli dneska večer nevykrvácíš, máš zítřek do soumraku na to, abys vypadnul z Ketterdamu. Jestli uslyším, že tě někdo viděl přiblížit se k městu, najdou tě napaného do sudu v Bistru u Cilly.“ Pak sjel pohledem na Geelse. „Jestli mu pomůžeš nebo zjistím, že pracuje pro Falešné hráče, buď si jistý, že po tobě půjdu.“

„Kazi, prosím,“ zanaříkal Bolliger.

„Měl jsi domov, Bolligere, a beranidlem jsi rozrazil jeho vstupní dveře. Soucit ode mě nečekej.“ Zvedl se a na kapesních hodinkách zkontroloval čas. „Nemyslel jsem, že to bude trvat tak dlouho. Měl bych už jít, než začne být ubohé Elise horko.“

Geels zavrtěl hlavou. „Nejsi v pořádku, Brekkere. Nevím, co jsi zač, ale normální nejsi.“

Kaz naklonil hlavu na stranu. „Ty jsi z předměstí, že Geelsi? Přijel jsi do města zkusit štěstí?“ Prsty v rukavici si uhladil klopy. „Ech, jsem prostě jeden z těch parchantů, který dokáže odchovat jen Barrel.“

Otočil se, a přestože u nohou Falešných hráčů ležela nabitá zbraň, odkulhal dlážděným nádvořím k východní bráně. Jesper podřepil k Bolligerovi a jemně ho poplácal po tváři. „Pitomče,“ hlesl smutně a pak vyrazil za Kazem ven z burzy.

Inej ze střechy sledovala, jak Oomen zdvihl Geelsovu zbraň a uložil ji do pouzdra; pak si mezi sebou Falešní hráči vyměnili pár slov.

„Neodcházejte,“ škemral Big Bolliger. „Nenechávejte mě tady.“ Držel se Geelse za nohavici.

Geels ho setřásl. Zůstal ležet schoulený na boku, krev z něj prýštila na kamené dláždění.

Inej vytrhla Van Daalovi pušku z rukou a pak ho pustila. „Běž domů,“ houkla na strážníka.

Jen ustrašeně mrkl přes rameno a pak se rozběhl po ochozu pryč. Hluboko dole se Bolliger plazil přes nádvoří. Sice byl dost hloupý na to, aby ho napadlo zkrřížit cestu Kazi Brekkerovi, ale až doteď v Barrelu přežil, a to vyžadovalo odhodlání. Možná to dokáže.

Pomoz mi, ozval se hlas uvnitř. Vždyť ještě před chvilkou to byl bratr ve zbrani. Není správné nechat ho samotného. Mohla by jít za ním, nabídnout se, že jeho trápení rychle skončí a držet ho za ruku, až bude umírat. Mohla by skočit pro doktora, aby ho zachránil.

Nakonec místo toho odříkala krátkou modlitbu v jazyce svých světců a vydala se po vnější zdi na prudký sestup dolů. Bylo jí líto chlapce, který buď umře opuštěný, aniž by mu někdo v jeho poslední hodině poskytl útěchu, nebo přežije a zbytek života stráví ve vyhnanství. Jenže dnešní noc ještě zdaleka neskončila a *Mora* nemůže ztrácet čas se zrádci.

Sotva se Kaz objevil ve východní bráně, přivítaly ho bouřlivé ovace. Jesper, který šel v těsném závěsu za ním, se začínal propadat trudnomyslnosti, alespoň nakolik mohl Kaz soudit.

Všichni se na ně vrhli, křičeli a jásali, Dirix přitom mával nad hlavou Jesperovými revolvry. Z jednání s Geelsem toho mnoho neviděli, zato hodně slyšeli. A teď halekali: „Burstraat je v plamenech! Gauneři nehasí, co je nepálí!“

„Nemůžu uvěřit, že jen tak stáhnul ocas!“ ušklíbl se Rotty. „Vždyt měl v ruce nabitou pistol!“

„Řekni, co máš na toho strážníka,“ naléhal Dirix s neskrývanou zvědavostí.

„To nemůže být jen tak něco.“

„Slyšel jsem o chlápkuvi ze Slokenu, co se vždycky vyválí v jablečném sirupu a pak si vezme dvě –“

„Nic ze mě nedostanete,“ utnul jejich řeči Kaz. „Holst se mi ještě může hodit.“

Nálada byla nervózní, všechen ten smích měl příchut' šílenství, jež se dostavuje v blízkosti neštěstí. Někteří čekali boj a stále lačnili po krvi. Kaz však věděl, že tohle není jediný důvod jejich neklidu, dobře si všiml, že ani jedinkrát nepadlo Big Bolligerovo jméno. Dost je to sebralo – jak zjištění, že je Big Bol zradil, tak způsob, jakým ho za to Kaz potrestal. Pod jejich bujarým poštuchováním vězel strach. *To je dobře.* Kaz spoléhal na to, že jsou to do jednoho vrahové, zloději a lháři. Jen se musel ujistit, že si nezvyknou lhát *jemu*.

Poslal dva lidi, aby sledovali Big Bola a přesvědčili se, že, vypadne z města,

pokud se mu vůbec podaří postavit na nohy. Ostatní se mohli vrátit do Bydla nebo jít do Vraního klubu trochu se pobavit, spláchnout problémy a přitom pustit do světa zprávy o tom, co se v noci stalo. Budou vykládat, co viděli, a zbytek si domyslí, historka se bude šířit dál a s každým dalším vyprávěním bude Krkavec krutější a šílenější. Kaz měl však ještě práci, která rozhodně nepočká, a nejdřív ze všeho musel zamířit do Pátého přístavu.

Jesper mu zastoupil cestu. „Měl jsi mi říct o Big Bolligerovi,“ procedil polohlasem.

„Neříkej mi, jak mám dělat svoji práci, Jesi.“

„Takže si myslíš, že taky nejsem čistý?“

„Kdybych si myslel, že nejsi čistý, ležel bys na burze vedle Big Bola a sbíral svoje vnitřnosti, tak přestaň žvanit.“

Jesper zakroutil hlavou, přitom rukama pohladil revolvery, které mu Dirixe vrátil. To dělal vždycky, když byl rozmrzelý – v pistolích hledal stejnou útěchu jako dítě u milované panenky.

Bylo by tak snadné si ho usmířit. Stačilo, aby mu řekl, že přece dobře ví, že je čistý, a pak mu připomenul, že si ho dneska v noci vybral jako svého jediného sekundanta na jednání, které dost dobře mohlo skončit bojem, kdyby věci nešly hladce, a to je snad samo o sobě dost dobrým důkazem toho, že mu věří. Místo toho však řekl: „Tak jdi, Jespere. Ve Vraním klubu už na tebe čekají žetony. Hraj do rána, nebo dokud tě neopustí štěstí, uvidíš, co z toho přijde dřív.“

Jesper se zamračil, ale v očích mu chtě nechtě lačně zablýskalo.

„I mě si chceš koupit?“

„Zvyk je železná košile.“

„Máš štěstí, že totéž platí pro mě.“ Po dlouhém váhaní se Kaze zeptal: „Nechceš, abychom šli s tebou? Geelsovi hoši budou po dnešní noci ve špatném rozmaru.“

„Jen ať přijdou,“ opáčil Kaz a pak beze slova zahrnul na Nemstraat. Kdo se po setmění bojí chodit sám ulicemi Ketterdamu, může si rovnou pověsit na krk ceduli s nápisem „posera“ a čekat, až ho přijdou zmlátit.

Ještě na mostě cítil jejich pohledy v zádech. Nemusel slyšet jejich šuškáni, aby věděl, co si povídají. Chtěli, aby šel s nimi pít, chtěli, aby jim vysvětlil, jak se dozvěděl, že Big Bolliger přešel k Falešným hráčům, chtěli, aby jim vyprávěl, jak se Geels tvářil, když svěsil zbraň. Jenže to z Kaze nikdy nedostanou, a jestli se jim to nelíbí, můžou si najít jiný gang.

Ať si o něm myslí cokoli, dneska v noci díky němu zase trochu povyrostli. To je důvod, proč mu slíbili věrnost a proč s ním zůstávají. Když se stal oficiál-

ně členem Gaunerů, bylo mu dvanáct a jejich gang byl všem pro smích; partička dětí z ulice a životem znavených žebráků, kteří hrají skořápky a fixlují s drobnými v rozpadlém domě v nejhorsí části Barrelu. On však nechtěl skvělý gang, ale takový, ze kterého může skvělý gang udělat – takový, který ho bude potřebovat.

Teď už měli vlastní území, svoji hernu a z polorozpadlého domu se stalo Bydlo, teplé, suché místo, kde dostanou jídlo a kde je ošetří, když jsou zranění. Teď jsou Gauneři obávaní. Tohle všechno jim Kaz dal. Nedluží jim k tomu ještě zdvořilou konverzaci.

Krom toho Kaz věděl, že se Jesper stejně nakonec uklidní. Po pár skleničkách a několika dobře rozehraných partií se pistolníkovi vrátí dobrá nálada. Dokáže se zlobit stejně dlouho, jako vydrží zůstat střízlivý, a Kazova vítězství dokáže líčit s takovým zaujetím jako nikdo jiný.

Jak se Kaz blížil nocí k jednomu z menších kanálů vedoucích okolo Pátého přístavu, cítil – u všech svatých – snad téměř naději. Možná by měl zajít k felčarovi. Falešní hráči mu celé týdny šlapali na paty, a teď je konečně přinutil hrát podle svých pravidel. Ani noha ho teď tolik netrápila, pokud pomine tu vlezlou zimu. Bolela ho sice pořád, ale dnes v noci v ní cítil jen tupý tlak. Pořád mu vrtalo hlavou, jestli celé to dnešní jednání nebyla zkouška, kterou ho chtěl Per Haskel prověřit. Per Haskel byl rozhodně schopný žít navzdory všemu v přesvědčení, že je sám geniálním mozkiem, díky němuž Gauneři prosperují, zvláště když ho v tom vytrvale utvrzovali někteří nohsledové. Bylo to zneklidňující, ale na starosti s Perem Haskellem bude zítra času dost. Teď se musí ujistit, že v přístavu běží všechno tak, jak má, a pak zamíří rovnou domů do Bydla, aby se konečně vyspal.

Věděl, že Inej ho sleduje. Šla za ním celou cestu od burzy. Nezavolal na ni. Ukáže se, až bude sama chtít. Měl rád, když bylo ticho, vlastně by většině lidí s chutí zašil pusy. Jenže když Inej chtěla, dokázala mlčet způsobem, že by to člověka zadusilo. Bylo to nervydrásající.

Kaz to vydržel celou cestu přes Zentzbridge, očima sledoval železné zábradlí mostu poseté drobnými kousky provázků umně svázaných do uzlů – modlitby námořníků za šťastný návrat z moře. Nesmyslná pověra. Nakonec už to nevydržel a řekl: „Tak už to vyklop, Moro.“

Ze tmy se ozval její hlas. „Nikoho jsi do Burstraat neposlal.“

„Proč bych měl?“

„Jestli tam Geels nepřijde včas –“

„Nikdo to tam nepodpálil.“

„Slyšela jsem sirény...“

„Šťastná náhoda. Využívám inspiraci, jak se dá.“

„Takže jsi *blufoval*. Vůbec v nebezpečí nebyla.“

Kaz pokrčil rameny, neměl nejmenší chuť jí odpovídat. Inej se vždycky snažila vydolovat z něj alespoň špetku slušnosti. „Když si každý myslí, že jsi zrůda, nemusíš se obtěžovat všechny ty zručnosti páchat.“

„Proč jsi souhlasil, že se s nimi sejdeš, když jsi věděl, že je to past?“ Pohybovala se úplně neslyšně, někde napravo od něj. Ostatní z gangu o ní říkají, že chodí jako kočka, ale on měl za to, že kočky by se od ní mohly učit.

„Řekl bych, že dnešní noc byla úspěšná,“ řekl pevně. „Nemyslíš?“

„Málem tě zabili. A Jespera taky.“

„Geels kvůli úplatkům vyčistil Falešným hráčům pokladnu, přitom to byly úplně zbytečně vyhozené peníze. My jsme ze svých řad vyloučili zrádce a potvrdili právo na Pátý přístav. A já z toho vyvázl bez jediného škrábnutí. Byla to dobrá noc.“

„Jak dlouho jsi věděl o Big Bolligerovi?“

„Pár týdnů. Budeme mít málo lidí. To mi připomíná, vyhod' Rojakkeho.“

„Proč? Nikdo není u hracího stolu tak dobrý jako on.“

„Spousta převítů to umí s paklem karet. Rojakke je až moc rychlý. Podvádí.“

„Je to dobrý krupiéř a má rodinu, o kterou se musí starat. Mohl bys mu nejdřív vzít prst jako varování.“

„To už by pak nebyl dobrý krupiéř, že ne?“

Když se zjistí, že krupiéř okrádá hernu o peníze, šéf herny mu usekne malíček. Je to jeden z těch absurdních trestů, který se během času stal mezi gangy nepsaným zákonem. Podvodník ztratil jistotu: musel se znovu učit míchat karty a každý další zaměstnavatel věděl, že si na něj musí dávat pozor. U hracího stolu byl navíc nemotornější. Musel se víc soustředit na míchání a rozdávání karet, a nemohl tolik sledovat hráče.

I když Kaz neviděl ve tmě Inej do tváře, cítil, jak s ním nesouhlasí.

„Tvým bohem je chamtivost, Kazi.“

Div se nerozesmál. „Ne, Inej. Chamtivost se mi klaní. Je to moje věrná služebnice a spolehlivá pomocnice.“

„A jakému bohu teda sloužíš?“

„Každému, který mi přinese štěstí.“

„Jenže s bohy to takhle nefunguje.“

„Myslím, že je mi to úplně jedno.“

Podrážděně vzdychla. Inej navzdory všemu, čím prošla, stále věřila, že nad ní její sulijští bohové bdí. Kaz to věděl a z nějakého důvodu mu působilo nesmírné

potěšení se jí proto posmívat. Kéž by teď mohl vidět, jak se tváří. Ta nakrabacená úžlabina mezi černým obočím ho naplňovala podivným uspokojením.

„Jak jsi věděl, že se stihnu dostat k Van Daalovi včas?“ zajímala se dál.

„Protože to vždycky stihneš včas.“

„Měl jsi mě varovat.“

„Myslel jsem, že tvoji svatí ocení malé dobrodružství.“

Chvíli nic neříkala, pak se ze tmy za ním ozvalo: „Lidi se vysmívají bohům, jen dokud je nepotřebují, Kazi.“

Neslyšel ji odejít, ale vycítil, že už je pryč.

Kaz podrážděně zavrtěl hlavou. Kdyby řekl, že Inej důvěřuje, bylo by to přehnané, ale chtě nechtě si musel přiznat, že si zvykl na ni spoléhat. Rozhodnutí, že ji vyplatí ze Zvěřince, bylo čistě instinktivní a Gaunery stálo dost peněz. I když musel Pera Haskella dlouho přesvědčovat, nakonec se ukázalo, že Inej byla Kazovou dosud nejlepší investicí. Díky tomu, že se snadno dokázala skrývat, se stala vynikající zlodějkou tajemství, nejlepší v celém Barrelu. Jenže to, jak se prostě dokázala vygumovat z povrchu zemského, Kaze občas štvalo. Dokonce neměla žádnou vůni. Každý člověk je něčím cítit a ledascos to o něm vypovídá – závan fenolu z ženských prstů, jenž se mísí s vůní spáleného dřeva ve vlasech, odér vlhké vlny pánského obleku, který překrývá štiplavý pach střelného prachu na manžetách košile. Ale u Inej to tak nebylo. Nějakým způsobem si osvojila umění neviditelnosti. Byla cenným jměním. Tak proč nemůže dělat svou práci a ušetřit ho svých nálad?

Najednou si Kaz uvědomil, že není sám. Zastavil se a poslouchal. Byl v úzké uličce rozdělené kalným kanálem, kudy si krátil cestu. Nebyla tu žádná pouliční světla, nikde nikdo, široko daleko jen jasný měsíc a bárky narážející o zed' kotviště. Nedával si dost pozor, nechal se rozptýlit svými myšlenkami.

Na konci uličky se objevil temný obrys muže.

„V jaké záležitosti?“ zeptal se Kaz.

Postava se na něj vrhla. Kaz v nízkém oblouku máchl holí. Rána by musela zasáhnout útočníka přímo do nohou, jenže jen naprázdno zasvištěla prostorem. Kaz vychýlený prudkým švihem z rovnováhy se zapotácel.

Pak se muž záhadně objevil znovu přímo před ním. Jeho pěst zasáhla Kaze do čelisti. Oklepal se, aby zahnal rej hvězdiček, jenž se mu rozsvítil v hlavě. Ještě jednou se napřáhl a švihl. Jenže nikdo tam už nebyl. Vyztužená rukojeť Kazovy vyházkové hole prolétla prázdnem a narazila do zdi.

Někdo mu z pravé strany vytrhl hůl z ruky. Copak je jich tu víc?

A pak nějaká postava prošla *zdi*. Kazovy myšlenky se zadržly a zamotaly, ho-

rečnatě se snažil pochopit, jak je možné, že se shluk mlhoviny před jeho očima mění v kabát, boty a bledou tvář z masa a kostí.

Duch, projelo jím jako blesk. Byl to strach dítěte, avšak dostavil se s absolutní jistotou. Takže Jordie si nakonec přišel pro svou pomstu. *Je čas splatit dluhy, Kazi. Nic není zadarmo.*

Ta myšlenka mu prolétla hlavou v náhlém a pokořujícím záchvatu paniky; pak se ho fantom zmocnil a on na krku ucítil ostrý vpich jehly. *Duch s injekční stříkačkou? Blázne, pomyslel si. A pak se propadl do tmy.*

Kaze probral ostrý zápach amoniaku. Prudce cukl hlavou a znovu byl zcela při sobě.

Stařec před ním měl na sobě plášť univerzitního doktora. Držel v ruce sklenici čpavku, kterou mával Kazovi před nosem. Ten puch byl nesnesitelný.

„Dej to pryč,“ zaskřípěl Kaz.

Lékař ho s neskrývaným nezájmem přejel pohledem a vrátil čpavek do kožené brašny. Kaz si protáhl prsty, to byl však jediný pohyb, kterého byl schopen. Seděl s rukama za zády připoutaný k židli. Ať mu píchli cokoliv, byl po tom malátný.

Lékař poodešel stranou. Kaz několikrát zamrkal, aby zahnal rozostřený zrak a srovnal si v hlavě nepochopitelný výjev, jenž se rozprostíral před jeho očima. Čekal, že se probere v zaprášené díře Falešných hráčů nebo jiného znepráteleného gangu. Tohle ovšem nebylo žádné doupě v Barrelu. Takhle vyšperkované hnízdečko muselo stát pořádný balík peněz – mahagonové obklady na stěnách hustě zdobené řezbami zpěněných vln a létajících ryb, řady knih pečlivě vyrovnaných v policích, vitrážová okna a na zdi originál De Kappela, tím si byl takřka jistý. Olej na plátně, jeden z těch cudných portrétů: dáma s otevřenou knihou v klíně a ležícím beránkem u nohou. Muž, jenž ho zpoza masivního psacího stolu pozoroval, měl vzezření prosperujícího kupce. Ale jestli je tohle jeho dům, tak proč u dveří hlídají strážníci městské hlídky?

Ksakru, přemítal Kaz, zatkli mě snad? Jestli je to tak, čeká toho kupčíka nepěkné překvapení. Díky Inej na každého soudce, žalobce i radního v Kerchu něco ví. Do setmění bude z cely venku. Až na to, že není v cele, ale přivázaný k židli v neznámém domě, tak o co tady sakra jde?

Tomu muži mohlo být něco kolem čtyřicítky, měl vyčerpanou, ale pohlednou tvář a na čele ustupující linii vlasů. Když se Kaz střetl s jeho pohledem, odkašlal si a propletl prsty do sebe.

„Pane Brekkere, doufám, že vám není moc špatně.“

„Pošlete toho starého mastičkáře pryč. Je mi dobře.“

Kupec kývl na lékaře. „Můžete jít. Pošlete mi, prosím, účet. A samozřejmě bych ocenil, kdybyste byl v této záležitosti diskrétní.“

Lékař zavřel brašnu a vyšel z místnosti. Když byl venku, kupec vstal a sebral ze stolu svazek papírů. Měl dokonale střižený žaket s vestou – tmavý, uhlazený, záměrně usedlý – oblečení, které nosí všichni obchodníci z Kerchu. Náprsní hodinky a sponka na kravatě však stačily Kazovi k tomu, aby zjistil, co potřeboval vědět: řetízek z těžkých zlatých článků ve tvaru vavřínových listů a masivní rubín na sponce.

Za to, že mě ten kupčik nechal přivázat k židli, mu tu Jehlu vrazím do krku, ale před tím ten kámen vypáčím, přemítal Kaz. Nahlas řekl: „Van Eck.“

Muž přikývl. Bez úklony, samozřejmě. Kupci se neuklánějí špině z Barrelu. „Takže mě znáte?“

Kaz znal erby a šperky všech významných obchodníků z Kerchu. Znakem Van Ecka byl rudý vavřík. Nemusel být žádný lumen, aby si dokázal dát dvě a dvě dohromady.

„Znám tě,“ odpověděl chladně. „Jsi jeden z těch, co vedou svatou válku za vyčištění Barrelu.“

Van Eck znovu nepatrně přikývl. „Usiluji o to, aby se lidé živil čestně.“

Kaz se zasmál. „Jaký je rozdíl mezi sázením ve Vraním klubu a spekulacemi na burze?“

„To první je krádež, to druhé obchod.“

„Když člověk přijde o peníze, stěží to bude rozlišovat.“

„Barrel je špinavá díra plná násilí, neřestí –“

„Kolik z lodí, které vyšleš z přístavu v Ketterdamu na moře, se už nikdy nevrátí zpátky?“

„To není –“

„Jedna z pěti, Van Ecku. Jedno z každých pěti plavidel, které pošleš pro kávu, jurdu a štučky hedvábí skončí někde na dně moře, buď narazí na skály, nebo padne do rukou pirátů. Jedna z každých pěti posádek zemře, jejich těla se navždy ztratí v cizích vodách, kde je v temných hlubinách sežerou ryby. Nemluvme tedy o násilí.“

„Nebudu diskutovat o morálce s klukem z Barrelu.“

Kaz něco takového ani neočekával. Potřeboval jen čas, aby zjistil, jak pevně jsou jeho zápěstí svázaná. Jezdil prsty podél řetězu tak vysoko, jak to jen šlo, přitom pořád dumal nad tím, kam ho to Van Eck dovedl. Ačkoliv se s ním nikdy dřív

osobně nesetkal, plán jeho bytu znal nazpaměť. Ať jsou kdekoliv, v rezidenci Van Ecka to není.

„Pokud jste mě sem nezavlekli kvůli filozofování, tak v jaké záležitosti tedy?“ Byla to otázka, kterou se otevírala všechna jednání. Pozdravení rovného s rovným, nikoliv žádost vězně.

„Mám pro vás návrh. Tedy spíše rada pro vás má návrh.“

Kaz nedal najevo své překvapení. „Všetchna svá vyjednávání začíná Obchodní rada bitím?“

„Považujte to za varování. A za ukázkou.“

Kaz si vzpomněl na postavu v temné uličce, jak se zničehonic objevila jako duch a zase zmizela. *Jordie*.

V duchu sebou zatřásl, aby se probral. *Žádný Jordie, pitomče*. Soustřed' se. Sebrali tě, protože jsi měl hlavu plnou vítězství a nesoustředil ses. To máš za trest, byla to chyba, kterou už víckrát neuděláš. *Jenže to nevysvětluje ten přízrak*. Rychle tu myšlenku zaplašil.

„Jak bych já mohl být Obchodní radě užitečný?“

Van Eck listoval v papírech. „Poprvé jste byl zatčený, když vám bylo deset let,“ prohlížel si stránku ve své ruce.

„Na poprvé se nikdy nezapomíná.“

„Ten rok vás zadrželi ještě dvakrát, následující rok – to už vám bylo jedenáct – také dvakrát. Naposledy vás sebrali ve čtrnácti, když městská hlídka provedla razii v herně, a od té doby jste neseděl.“

Byla to pravda. Za tři roky na Kaze nikdo nic neměl. „Polepšil jsem se,“ poznamenal Kaz. „Našel jsem si poctivé živobytí, teď už žiji jen modlitbou a prací.“

„Nerouhejte se,“ napomenul ho Van Eck mírně, ale v očích mu hněvivě zajiskřilo.

Muž víry, poznamenal si Kaz a v myšlenkách si dál hbitě spojoval všechno, co věděl o Van Eckovi – prosperující, zbožný, vdovec, jenž se nedávno znovu oženil s dívkou ne o mnoho starší než Kaz. A pak samozřejmě ona záhada s Van Eckovým synem.

Van Eck se dál prohrabával složkou. „Celá řada záznamů – rvačky, koně a další zahrávání si se štěstím. Už přes dva roky jste šéfem herny zvané Vraní klub. Jste vůbec nejmladší muž, co kdy vedl podobný podnik, a za tu dobu jste zdvojnásobil zisk. Jste vyděrač –“

„Obchoduji s informacemi.“

„Mistr švindlu –“

„Vytvářím příležitosti.“

„Kuplíř a vrah –“

„Pasáka nedělám a zabívám jen z dobrého důvodu.“

„A tím je co?“

„To co u vás, měšťane. Zisk.“

„Jak získáváte informace, pane Brekkere?“

„Řekněme, že jsem něco jako zloděj.“

„Pak musíte být v tomto směru více než výjimečný.“

„To zajisté jsem.“ Kaz se mírně zaklonil. „Inu, každý člověk je vlastně takový trezor, kasa plná tajemství a tajných přání. Jsou tací, kteří na to jdou zhurta, ale já dávám přednost jemnějším způsobům – zatlačit ve správnou chvíli na správném místě správnými prostředky. Je to delikátní záležitost.“

„Vždycky mluvíte v metaforách, pane Brekkere?“

Kaz se pousmál. „To nebyla metafora.“

Byl na nohou dřív, než řetězy dopadly na zem. Skočil k psacímu stolu, jednou rukou popadl nůž na dopisy, co na něm ležel, druhou chytl Van Ecka zepředu za košili. Když mu přitiskl ostří nože ke krku, jemná látka se nařasila. Kazovi se motala hlava a v kulhavé noze mu od dlouhého sezení v nepřírozené poloze skřípalo, se zbraní v ruce se mu to však celé jevílo o poznání růžověji.

Van Eckovy strážce stály proti němu s vytasenými pistolemi a šavlemi. Cítil, jak obchodníkovi pod vlněným oblekem divoče tlučce srdce.

„Myslím, že nemusím ztrácet čas výhrůžkami,“ pronesl důrazně. „Řekni mi, jak se dostanu ke dveřím, nebo půjdu oknem a tebe vezmu s sebou.“

„Myslím, že vás přimějí změnit názor.“

Kaz ho dloubl. „Nezajímá mě, kdo jsi, ani jak velký nosíš rubín. Nebudeš mě brát z mojí vlastní ulice. A nebudeš se mnou uzavírat obchody, když jsem řetězy přivázaný k židli.“

„Mikko,“ zavolal Van Eck.

A pak se to stalo znovu. Zdí knihovny prošel chlapec. Byl bledý jako mrtvola, oblečený do modrého pláště vlnostrújců, na klopě měl červeno-zlatou stužku označující, že patří do Van Eckova domu. Jenže ani grišové přece nedokáží procházet zdí.

Jsem omámený, říkal si Kaz a snažil se nepropadnout panice. Dali mi drogy. Nebo to je nějaká iluze, takové ty triky, co předvádějí na divadle na Východním nábřeží – dívku rozříznou ve dvě, z klobouku tahají holubice a takové věci.

„Co to má k čertu být?“ zamračil se.

„Pusťte mě a já vám to vysvětlím.“

„Můžeš to klidně vysvětlit tak, jak jsi.“

Van Eck podrážděně vzdychl a nejistě začal. „To, co vidíte, jsou účinky *jurdy parem*.“

„Jurda je jen stimulant.“ Malé kvítky, co se pěstují a suší v Nové Zemi. Prodávají je v obchodech po celém Ketterdamu. Když Kaz u Gaunerů začínal, žvýkal je, aby byl na hlídce svěží. Míval z toho oranžové zuby ještě několik dní. „Je neškodná,“ dokončil myšlenku.

„*Jurda parem* je něco úplně jiného a zcela jistě není neškodná.“

„Takže jste mě omámili drogami.“

„Ne vás, pane Brekkere. Mikku.“

Kaz se pozorně zahleděl na grišovu nezdravě sinalou tvář. Pod očima se mu černaly těžké kruhy a vůbec vypadal křehce a chatrně, jako člověk, který už delší dobu nejedl, a je mu to jedno.

„*Jurda parem* je s obyčejnou jurdou příbuzná,“ vysvětloval Van Eck. „Pochází ze stejné rostliny. Neznáme proces, kterým se tato droga vyrábí, ale její vzorky zaslal Obchodní radě Kerchu vědec jménem Bo Yul-Bayur.“

„Ze Šu?“

„Ano. Chtěl odtamtud utéct, proto nám poslal vzorek té látky, aby nás přesvědčil, že jeho tvrzení ohledně neobyčejných účinků této drogy, je pravdivé. Prosím, pane Brekkere, tohle je velmi nepohodlná pozice. Kdybyste dovolil, dal bych vám pistoli a mohli bychom si sednout a promluvit si o tom všem civilizovanějším způsobem.“

„Chci pistoli a svoji hůl.“

Van Eck pokynul jednomu ze strážců, jenž poté vyšel z místnosti a v mžiku se vrátil s Kazovou vycházkovou holí – Kaz byl zpropadeně rád, že použil dveře.

„Nejdřív pistoli,“ nařizoval Kaz. „Pomalů.“ Strážník vyndal pistoli z pouzdra a podal ji Kazovi. Ten ji jediným bleskurychlým pohybem ruky chytl a natáhl, načež pustil Van Ecka, nuž na dopisy odhodil na stůl a strážníkovi vytrhl z ruky svou hůl. Pistole byla v té chvíli bezesporu potřebnější, hůl mu však přinesla nevýslovnou úlevu.

Van Eck ustoupil pár kroků dozadu, aby nebyl tak blízko Kazovy nabitě zbraně. Neměl se k tomu, aby si sedl. I Kaz zůstal stát, připravený u okna vzít do záječích, kdyby bylo třeba.

Van Eck se zhluboka nadechl, rukou si urovnával pomačkaný oblek. „Ta hůl je skutečně řemeslný kousek, pane Brekkere. To je práce materiáleků?“

Bylo to skutečně tak, měl ji vyztuženou olovem a dokonale zpevněnou, takže s ní dokázal přelomit člověku kost. „Do toho ti nic není. Mluv k věci, Van Ecku.“

Obchodník si odkašlal. „Když nám Bo Yul-Bayur poslal vzorek *jurdy parem*, dali jsme ji na zkoušku třem grišům, vždy jednomu z každého rádu.“

„Šťastní dobrovolníci?“

„Vazalové,“ přiznal Van Eck. „Nejprve materiálčikovi, pak hojičce, oba tito grišové byli vazalové z domu radního Hoedehe. Tady Mikka je vlnostrůjce. Ten je můj. Viděl jste sám, co dokáže po požití té drogy.“

Hoede. Kde jsem to jméno jen slyšel?

„Nevím, co jsem viděl,“ řekl Kaz stroze a pohlédl na Mikku. Chlapec upřeně zíral na Van Ecka, jako by očekával jeho další rozkazy. Nebo spíš další dávku.

„Vlnostrůjci dokáží běžně ovládat toky, shromažďovat vodu a vlhkost ze vzduchu a blízkých zdrojů. Řídí příliv a odliv v našem přístavu. Pod vlivem *jurdy parem* může však vlnostrůjce změnit i své vlastní skupenství z pevného na tekuté a z tekutého na plynné a pak zase zpátky; a totéž dokáže udělat s dalšími pevnými předměty. Dokonce i se zdí.“

Kaz byl v pokušení celé to popřít, jenže to, co viděl, si žádným jiným způsobem nedokázal vysvětlit. „Jak?“

„Těžko říct. Znáte umocňovače, které někteří grišové nosí?“

„Viděl jsem je,“ přitakal Kaz. Zvířecí kosti, tesáky, šupiny. „Slyšel jsem, že je těžké takovou věc získat.“

„Velmi těžké. A to jenom zvětšují grišovu sílu. Zatímco *jurda parem* mění veškeré jejich vnímání.“

„No a?“

„Grišové pracují s hmotou na její nejzákladnější úrovni. Říkají tomu Malá věda. Pod vlivem *paremu* je jejich ovládání hmoty rychlejší a mnohem přesnější. Teoreticky by *jurda parem* měla být jenom povzbuzovacím prostředkem jako její příbuzná – obyčejná *jurda*. Jenže se zdá, že bystří a zdokonaluje smyslové vnímání grišů. Umožňuje jim propojovat věci s neobyčejnou rychlostí. Zkrátka se děje to, co by vůbec nemělo být možné.“

„Co taková věc udělá s politováníhodným ubožákem, jako jsem já nebo ty?“

Van Eck se naježil, očividně se mu nelíbilo, že je Kaz hází do jednoho pytle, nicméně pokračoval ve výkladu. „Je to smrtelné. Obyčejná mysl nesnese *parem* ani v nepatrném množství.“

„Řekl jste, že jste to dali třem grišům. Co dokáží ti ostatní?“

„Tady,“ natáhl se Van Eck k šuplíku svého psacího stolu.

Kaz zdvihl pistoli. „Ne tak rychle.“

Van Eck vklouzl rukou do šuplíku a vytáhl z něj kus zlata. „Tohle bylo olovo.“

„Tomu budu tak akorát věřit.“

Van Eck pokrčil rameny. „Říkám vám jen, co jsem viděl. Ten materiálčik vzal do rukou kus olova a za chvíli z toho bylo tohle.“

„Jak vůbec víte, že je to pravé zlato?“ zeptal se nedůvěřivě Kaz.

„Taví se při stejné teplotě jako zlato, má stejnou váhu a ohebnost. Pokud se to v nějakém ohledu liší od zlata, pak se nám tento rozdíl nepodařilo zjistit. Sám si to ověřte, jestli chcete.“

Kaz vsunul hůl pod paži a od Van Ecka si vzal těžkou hroudou. Ať už je ten obrovský kus žluté hmoty pravé zlato, nebo jeho zdařilá imitace, prodá se na ulicích Barrelu za slušné prachy.

„Mohl jste to získat kdekoliv,“ namítl Kaz.

„Dovedl bych Hoedeova materiálčika sem, aby vám to na místě ukázal, ale není zdrav.“

Kaz sjel pohledem na Mikkův nezdravě bledý obličej a orosené obočí. Ta droga si očividně vybírá svou daň.

„Řekněme, že je to pravda, a ne nějaká pouťová atrakce. Co to má co dělat se mnou?“

„Slyšel jste o tom, že Šu zaplatil Kerchu celý státní dluh nenadálou dodávkou značného množství zlata? A o tom, že byl zavražděn obchodní vyslanec z Nové Země? A že z vojenské základny v Ravce byly ukradeny jisté dokumenty?“

Tak v tom spočívá tajemství záhadně zavražděného velvyslance na pánských toaletách. A zlato na těch třech lodích, co přijely ze Šu, tedy nejspíš vyrobili materiáličci. O dokumentech z Ravky Kaz sice zatím neslyšel, ale i tak přikývl.

„Domníváme se, že všechny tyto události jsou dílem grišů, kteří byli vystaveni působení *jurdy parem* a pracují pro šuhanskou vládu, která je má v moci.“ Van Eck se poškrábal na bradě. „Pane Brekkere, byl bych rád, kdybyste chvíli přemýšlel o tom, co vám tady vykládám. Lidé procházející zdmi – žádný trezor ani pevnost nemohou být bezpečné. Lidé, kteří dokáží přeměnit olovo nebo cokoli jiného ve zlato, upravovat samu hmotu světa – finanční trhy to uvrhne v chaos. Světové hospodářství se zhroutí.“

„Velmi vzrušující. Co ode mě chceš, Van Ecku? Chceš, abych ukradl loď se zbožím? Nebo ten výrobní postup?“

„Ne, chci, abyste ukradl toho muže.“

„Abych unesl Bo Yul-Bayura?“

„Abyste ho zachránil. Před měsícem jsme od něj dostali vzkaz, ve kterém nás úpěnlivě prosil o azyl. Velmi se obával plánů, které měla vláda jeho domovské země s *jurdou parem*, a my jsme souhlasili, že mu pomůžeme utéci ze země. Naplánovali jsme schůzku, ovšem došlo při ní k nečekané potyčce.“

„Se Šuhany?“

„Ne, s Fjerdany.“

Kaz se zamračil. Fjerdani musí mít zvědy v Šu Hanu nebo v Kerchu, když se o té droze i o Bo Yul-Bayurových plánech dozvěděli s takovou rychlostí.

„Tak za ním vyšlete své agenty.“

„Diplomatická situace je nyní velmi choulostivá. Je zcela zásadní, aby vláda naší země nebyla s Yul-Bayurem nijak spojována.“

„Měl byste vědět, že je nejspíš dávno mrtvý. Fjerdani griši nenávidí. V žádném případě nedovolí, aby se jakékoliv informace o takové droze dostaly ven.“

„Podle našich zdrojů je naživu a čeká ho soud.“ Van Eck si odkašlal. „Před tribunálem v Ledovém paláci.“

Kaz dlouhou minutu zíral na Van Ecka, pak propukl v smích. „Takže, bylo mi vskutku potěšením, že mě tvoji lidé přepadli a v bezvědomí unesli. Ujišťuji tě, Van Ecku, že se ti za tvou pohostinnost ve správný čas odvděčím. Teď řekni někomu z těch svých lokajů, ať mě doprovodí ke dveřím.“

„Jsme ochotni nabídnout vám pět milionů *kruge*.“

Kaz zastrčil pistoli do kapsy. O život už se nebál, jenom měl vztek, že ho tenhle špicl připravil o čas. „Možná to je pro tebe překvapení, Van Ecku, ale i my, krysy z kanálů, si vážíme vlastního života, zrovna jako ty.“

„Deset milionů.“

„K čemu je člověku hromada peněz, když je nemůže utratit? Kde je můj kloboúk – nechal ho tvůj vlnostrůjce ležet na ulici?“

„Dvacet.“

Kaz se zarazil. Měl nepříjemný pocit, jako by se ryby vytesané v dřevěném obložení zastavily v půli skoku a bedlivě všechno sledují. „Dvacet milionů *kruge*?“

Van Eck přikývl. Netvářil se nadšeně.

„Musel bych sehnat tým lidí, kteří by se k té sebevražedné misi nechali přemluvit. To rozhodně nebude levné.“ Nebyla to tak úplně pravda. Navzdory tomu, co řekl Van Eckovi, byla v Barrelu spousta lidí, kteří na svém životě zas tak nelpěli.

„Dvacet milionů *kruge* by na to mělo stačit,“ odsekl Van Eck.

„Do budovy Ledového paláce se ještě nikdy nikdo nevloupal.“

„Proto potřebujeme vás, pane Brekkere. Možná už je Bo Yul-Bayur mrtvý nebo všechna svá tajemství vyzradil Fjerdanům, přesto se domníváme, že je doposud čas, byť ho není nazbyt, abychom jednali, než se tajemství *jurdy parem* dostane na světlo světa.“

„Jestli mají Šuhani výrobní postup –“

„Yul-Bayur tvrdí, že se mu podařilo jeho nadřízené obelstít a udržet vzorec v tajnosti. Myslíme si, že mají k dispozici pouze omezené množství, které tam Yul-Bayur po sobě zanechal.“

Chamtivost mi říká pane. Možná byl Kaz poněkud domýšlivý, když něco takového tvrdil. Protože teď byla chamtivost ve službách Van Ecka. Činila se, seč mohla, aby překonala Kazovu nevoli a dostala ho tam, kde ho Van Eck chtěl mít.

Dvacet milionů *kruge*. Co je tohle za práci? Kaz nevěděl nic o špionáži ani o vládním pletichaření, ale v čem může být ukradení Bo Yul-Bayura z budovy Ledového paláce jiné než vyloupení kupeckého trezoru? *Inu, je to ten nejlépe chráněný trezor na světě*, připomněl sám sobě Kaz. Bude potřebovat specializovaný tým lidí, které nezastraší reálná možnost, že se odtamtud třeba už nikdy nevrátí. A tyhle lidi v žádném případě nedokáže dát dohromady jenom z Gaunerů. Talenty, které na tuhle práci bude potřebovat, nemá všechny ve svých řadách. To znamená, že si bude muset krýt záda ještě víc než obvykle.

Ale kdyby se jim to skutečně podařilo, i potom, co by Per Haskellovi vyplatil jeho podíl, by měl dost na to, aby všechno změnil. A konečně by se mohlo začít naplňovat to, po čem touží od chvíle, co se srdcem přetékajícím pomstychtivostí vyvlekl své tělo z posledních sil z mrazivého moře a plácl sebou na přístavní molo. Konečně by mohl Jordieho pomstít.

A mělo by to i další výhody. Rada Kerchu by mu byla zavázána, nemluvě o tom, jakou slávu by mu takový husarský kousek zajistil v Barrelu. Vniknout do nedobytné budovy Ledového paláce a vyfouknout z této bašty fjerdské šlechty nejvýznamnější poklad, a to přímo pod nosem slovutné fjerdské armády? Ne, pokud by měl něco takového na svém kontě a k tomu takovou hromadu peněz v kapse, Pera Haskella už by nepotřeboval. Byl by svým pánem a mohl pracovat sám na sebe.

Ale něco tady nehrálo. „Proč já? Proč Gauneři? Je mnoho zkušenějších lidí.“

Mikka se rozkašlal, Kaz si všiml krve na jeho rukávu.

„Posaď se,“ nakázal mu Van Eck jemně, přitom mu pomohl na židli a nabídl mu svůj kapesník. Mávl na strážného. „Vodu.“

„Takže?“ vybídl ho Kaz.

„Kolik vám je let, pane Brekkere?“

„Sedmnáct.“

„Od svých čtrnácti let jste nebyl zatčen, a protože jsem přesvědčen, že nejste o nic poctivější v dospělosti, než jste byl v dětství, usuzuji, že disponujete právě tou dovedností, již nyní nejvíce potřebuji: nenecháte se chytit.“ Rty mu zkřivil ironický úsměv. „A je tu také ona záležitost s mým DeKappelem.“

„Rozhodně nevím, o čem je řeč.“

„Před šesti měsíci z mého domu zmizel originál DeKappela, měl hodnotu dobrých sto tisíc *kruge*.“

„To je velká ztráta.“

„To je, zvláště když jsem byl ujištěn, že je má obrazárna neproniknutelná a zámky na dveřích jsou zabezpečeny proti vloupání.“

„Jistě, opravdu si vzpomínám, že jsem o tom četl.“

„Ano,“ připustil Van Eck se sotva znatelným povzdechem. „Pýcha je nebezpečná věc. Dychtil jsem se pochlubit svým majetkem, ukázat, jak daleko jsem ochoten zajít, abych ho uchránil. A přesto, navzdory všem ochranným opatřením, navzdory psům, alarmům a těm nejvěrnějším zaměstnancům v celém Ketterdamu, je mé plátno pryč.“

„Upřímnou soustrast.“

„Musí se časem objevit na nějakém světovém trhu.“

„Možná už má zloděj kupce, kteří se předhánějí, kdo za něj zaplatí víc.“

„To je samozřejmě také možnost. Ovšem přikláním se k názoru, že onen zloděj měl pro krádež svůj vlastní důvod.“

„A tím důvodem bylo podle vás co?“

„Dokázat, že je té krádeže schopen.“

„To bych považoval za velmi hloupý hazard.“

„Inu, kdo ví, jaké jsou důvody lupičů?“

„Já rozhodně ne.“

„Z toho, co vím o budově Ledového paláce, soudím, že ten, kdo ukradl mého DeKappela, je přesně tím, koho na tuto práci potřebuji.“

„Tak pak byste udělal nejlépe, kdybyste si ho na tuto práci najal. Nebo ji.“

„Bezespору. Já se ovšem budu muset spokojit s vámi.“

Van Eck upřeně sledoval Kaze pohledem, jako by doufal, že mu v očích nalezne vepsané doznání. Po dlouhém, pátravém mlčení se zeptal: „Jsme tedy dohodnuti?“

„Ne tak rychle. Co se stalo s tou hojičkou?“

Van Eck vypadal zmateně. „S kým?“

„Povídal jste, že jste tu drogu dali grišovi z každého řádu. Mikka je vlnostrújce, takže eterálčik. Materiálčik vyrobil to zlato. A co se stalo s tou korporálčicí? S tou hojičkou?“

Van Eck sebou nepatrně škulbl: „Šel byste laskavě se mnou, pane Brekkere?“

Kaz nedůvěřivě vyšel za Van Eckem z knihovny, očima pošilhával po Mikkovi a strážích. Van Eck ho vedl chodbou. Dům na první pohled přetékal bohatstvím – zdi obložené tmavým dřevem, na podlahách nablýskané černobílé dlaždice, vše vkusné, dokonale uměřené a zručně vyrobené. Celé to však zvláštním způsobem připomínalo márnici. Opuštěné místnosti, zatažené závěsy, nábytek zahalený bílým plátnem – to vše vytvářelo ponurý, chladný dojem bohem zapomenuté mořské krajiny s plouvoucími ledovými krami.

Hoede. Najednou mu to jméno zapadlo do správné přihrádky. Minulý týden se v Hoedově rezidenci na Geldstraat něco semlelo. Celé okolí bylo uzavřeno kordonem, všude se hemžili četníci. Prý tam propukly pravé neštovice, ale ani Inej nedokázala zjistit víc.

„Tohle je dům radního Hoedeho,“ poznamenal Kaz sice s jistotou, nicméně cítil, jak mu přitom naskočila husí kůže. Rozhodně nestál o to chytit tu nějakou nákazu, kupec ani jeho doprovod se však nezdáli být vyvedeni z míry. „Myslel jsem, že je celý dům v karanténě.“

„To, k čemu tu došlo, pro nás není nijak nebezpečné. A jestli odvedete dobře svou práci, pak ani nikdy nebude.“

Vyšli dveřmi ven do pečlivě upravené zahrady prosycené silnou vůní prvních krokusů. Ta voňavá záplava byla pro Kaze jako rána do zubů. Vzpomínky na Jordieho byly v jeho mysli už tak dost zjitřené. Na chvíli úplně zapomněl, že směřuje zahradou bohatého obchodníka ke kanálu; stál po kolena ve vysoké jarní trávě a hlas jeho bratra ho volal domů.

Kaz se oklepal. *Potřebuju hrnek pořádně hořkého kafe, toho nejsilnějšího, co se prodává, pomyslel si. Nebo opravdovou ránu do zubů.*

Van Eck ho vedl k hausbótu kotvícímu na kanálu. Skrze žaluzie na oknech prosvítalo světlo a vrhalo na zahradní cestu pravidelné vzory. U dveří stál v pozoru strážník městské hlídky. Van Eck z kapsy vytáhl klíč a zasunul jej do těžkého zámku. Kaz si musel dát rukáv před pusou, protože otevřenými dveřmi k němu z místnosti zavanul štiplavý zápach – moč a výkaly. A vůně krokusů vzala za své.

Místnost osvětlovaly dvě skleněné lucerny zavěšené na zdi. Uvnitř stála ochranka, všichni muži byli otočeni čelem k obrovské železné kóji, na zemi pod jejich nohama všude leželo roztráštěné sklo. Někteří měli fialovou uniformu městské hlídky, jiní byli oblečeni do zelenkavých livřejí označujících příslušnost k Hoedeovu domu. Za oknem, které, jak Kazovi došlo, muselo sloužit k pozorování, viděl prázdný stůl s dvěma převrácenými židlemi, nad nimiž stál další strážník městské hlídky. Jako ostatní nehybně stál a s rukama podél těla zíral netečným pohledem do prázdna, jeho tvář byla zcela bez výrazu. Van Eck zesílil světlo jedné z luceren a Kaz uviděl, že na zemi leží se zavřenýma očima další zhroucený muž ve fialové uniformě.

Van Eck vzdychl a poklekl na zem, aby tělo obrátil. „Ztratili jsme dalšího,“ zachmuřil se.

Byl to teprve chlapec, na horním rtu mu začínaly rašit vousy.

Van Eck kývl na strážníka, co je pustil dovnitř, aby s pomocí mužů z Van Eckovy ochranky tělo zvedli a odnesli pryč. Ostatní strážníci se celou dobu ani nehnutí, jen dál zírali před sebe.

Kaz jednoho z nich poznal – Henrik Dahlman, kapitán městské hlídky.

„Dahlmane?“ oslovil jej, muž však na to nereagoval. Kaz zamával kapitánovi rukou před obličejem, pak ho cvrknul do ucha. Nic, jen dlouze, nezúčastněně mrknul. Kaz vytáhl pistoli a zamířil mu přímo na čelo. Odjistil spoušť. Kapitán necukl, ani se nehnul. Jeho zorničky nereagovaly.

„Je jako mrtvý,“ vzdychl Van Eck. „Klidně střílejte. Můžete mu vypálit mozek z hlavy. Nebude se bránit a ostatní ani nemrknou.“

Kaz dal pistoli dolů, po zádech mu přejel mráz. „Co to je? Co se jim stalo?“

„Ta griša byla korporálčice, byla to vazalka rady Hoedeoho, sloužila v jeho domácnosti. Myslel si, že je bezpečné na ní *parem* vyzkoušet, když je hojička, a ne smrtička.“

To znělo docela rozumně. Kaz viděl, co dokážou smrtiči. Roztrhají člověku buňky, rozdrťí mu srdce v těle, vysají vzduch z plic, sníží puls, až padne do kómatu, a přitom se ho nemusí dotknout ani prstem. Kdyby jen část z toho, co Van Eck povídal, byla pravda, testovat *jurdu parem* na smrtiči by bylo čiré šílenství. Takže ji páni obchodníci radši vyzkoušeli na hojičce. Ale očividně se jim to vymklo z rukou.

„Dali jste jí tu drogu a ona pak zabila svého pána?“

„Ne tak docela,“ odkašlal si Van Eck. „Dali ji do této pozorovací cely. Pár vteřin poté, co užila *parem*, převzala naprostou kontrolu nad strážníky, kteří s ní byli uvnitř –“

„Jak?“

„To přesně nevíme. Ale každopádně se jí potom podařilo podmanit si i tyto strážníky.“

„To není možné.“

„Není? Mozek je orgán jako každý jiný, shluk buněk a impulzů. Proč by griša pod vlivem *jurdy parem* nemohla být schopná řídit tyto impulzy?“

Kaz nedokázal skrýt svoji nedůvěru.

„Podívejte se na ty muže,“ naléhal Van Eck. „Řekla jim, aby čekali. A to je přesně to, co dělají – to je to *jediné*, co od té doby dělají.“

Kaz si znovu bedlivě prohlédl tichý hlouček mužů. Jejich oči opravdu nebyly prázdné ani mrtvé, nestáli uvolněně, jako by měli pohov. Ti muži byli v *očekávání*. Silou vůle potlačil zachvění. Viděl už věci divné i neobvyčejné, rozhodně však nic podobného tomu, čeho byl právě svědkem.

„Co se stalo s Hoedem?“

„Rozkázala mu, aby otevřel dveře, a když to udělal, poručila mu, ať si usekne palec na ruce. Víme, jak se to stalo, protože u toho byl chlapec, co pomáhá v ku-